

ประกาศกรมประมง

เรื่อง หลักเกณฑ์และข้อปฏิบัติของเรือประมงนอกน่านน้ำไทยที่ทำประมงในเขตพื้นที่
ที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย

พ.ศ. ๒๕๖๖

เนื่องด้วยมาตรา ๔๙ แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ กำหนดให้ผู้ได้รับใบอนุญาต
ทำการประมงนอกน่านน้ำไทยที่ทำการประมงในเขตของรัฐชายฝั่ง หรือในเขตที่อยู่ในความควบคุมดูแลของ
องค์การระหว่างประเทศ นอกจากต้องปฏิบัติตามพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไข
เพิ่มเติมแล้ว ผู้ได้รับใบอนุญาตจะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย หลักเกณฑ์และมาตรการการอนุรักษ์และ
บริหารจัดการการประมงของรัฐชายฝั่งหรือองค์การระหว่างประเทศนั้น โดยที่ประเทศไทยเป็นภาคีสมาชิก
ของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Tuna Commission; IOTC)
อันทำให้ประเทศไทยมีสิทธิเข้าไปทำการประมงในเขตพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการดังกล่าว
ประกอบกับในการประชุมภาคีสมาชิก IOTC ประจำปีได้มีการแก้ไขและเพิ่มเติมข้อมติบางประการ เพื่อให้มี
การปฏิบัติที่สอดคล้องกับข้อมติดังกล่าว กรมประมงจึงขอประชาสัมพันธ์ให้ผู้ประมงจะออกไปทำการประมง
นอกน่านน้ำไทยในบริเวณดังกล่าวทราบถึงหลักเกณฑ์และข้อปฏิบัติของเรือประมงนอกน่านน้ำไทยที่จะต้องปฏิบัติ
หากเข้าไปทำการประมงหรือดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประมงในเขตพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบ
ของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศกรมประมง เรื่อง หลักเกณฑ์และข้อปฏิบัติของเรือประมง
นอกน่านน้ำไทยที่ทำประมงในเขตพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย
พ.ศ. ๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“ทุนข้อมูล” หมายความว่า อุปกรณ์ลอยน้ำ ทั้งแบบปล่อยลอยหรือยึดอยู่กับที่ ซึ่งใช้งานโดย
หน่วยงานรัฐบาล หรือองค์การวิทยาศาสตร์ที่เป็นที่ยอมรับ เพื่อวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมและ
ตรวจวัดข้อมูลสิ่งแวดล้อมด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์และไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อกิจกรรมประมง

“เรือประมง” หมายความว่า เรือที่ใช้ทำการประมง และให้หมายความรวมถึง เรือเสริม
(auxiliary vessel) เรือสนับสนุน (support vessel) และเรือส่งเสบียงและอุปกรณ์ (supply vessel)
ที่ช่วยหาฝูงปลา วางแพ ตรวจสอบหรือกู้แพ ที่ทำการประมงนอกน่านน้ำไทยในเขตพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบ
ของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย

“เรือไร้สัญชาติ” หมายความว่า เรือซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายระหว่างประเทศไม่ได้สิทธิ
ที่จะชักธงของรัฐใด หรือเรือตามข้อ ๙๒ ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. ๑๙๘๒
ซึ่งออกทะเลโดยชักธงของรัฐสองรัฐหรือมากกว่านั้นตามความสะดวก

“กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประมง” หมายถึง การดำเนินการใดที่เป็นการสนับสนุน หรือมีส่วนในการเตรียมทำการประมง ซึ่งรวมถึงการนำขึ้นท่า การบรรจุหีบห่อ การแปรรูป การขนถ่ายหรือขนส่งสัตว์น้ำที่ยังไม่เคยนำขึ้นท่ามาก่อน ตลอดจนการจัดหาบุคลากร เชื้อเพลิง เครื่องมือประมง และเสบียงอื่น ๆ เพื่อใช้ในทะเล

ข้อ ๓ พื้นที่และชนิดของสัตว์น้ำที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Tuna Commission; IOTC) ให้เป็นไปตามบัญชีแนบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๔ เรือประมงที่ทำการประมงนอกน่านน้ำไทยในเขตพื้นที่และชนิดของสัตว์น้ำตามข้อ ๓ จะต้องเป็นเรือที่อยู่ในบัญชีรายชื่อเรือที่ได้รับอนุญาตของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Tuna Commission; IOTC) ซึ่งสามารถตรวจสอบได้จากเว็บไซต์ www.iotc.org

ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยและผู้ควบคุมเรือ ที่อยู่ในบัญชีรายชื่อเรือที่ได้รับอนุญาตขององค์การบริหารจัดการประมงตามวรรคหนึ่ง ต้องไม่มีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องกับการทำประมงหรือขนถ่ายชนิดของสัตว์น้ำตามข้อ ๓ หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงชนิดของสัตว์น้ำตามข้อ ๓ กับเรือไร้สัญชาติหรือเรือที่ไม่ได้อยู่ในบัญชีรายชื่อเรือที่ได้รับอนุญาตขององค์การบริหารจัดการประมงดังกล่าว

หากพบเห็นเรือต้องสงสัยว่าเป็นเรือไร้สัญชาติ หรือที่มีได้อยู่ในบัญชีรายชื่อเรือที่ได้รับอนุญาตขององค์การบริหารจัดการประมงตามวรรคหนึ่ง กำลังทำประมง ขนถ่ายสัตว์น้ำหรือกระทำการกิจกรรมใด ๆ ในเขตความรับผิดชอบขององค์การบริหารจัดการประมงดังกล่าว ผู้ควบคุมเรือต้องแจ้งข้อมูลให้กองบริหารจัดการเรือประมงและการทำการประมง กรมประมง ทราบโดยพลัน ตามแบบรายงานการพบเห็นเรือต้องสงสัย (Report of sighting vessel presumed engaging IUU fishing) (กปน.๑๘) แนบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๕ ในกรณีที่เรือประมงได้รับอนุญาตให้ทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งอื่น ผู้ควบคุมเรือประมงต้องบันทึกข้อมูลลงในสมุดบันทึกการทำการประมง และจัดส่งสำเนาเฉพาะส่วนที่ได้ทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งนั้นให้กับหน่วยงานบริหารจัดการของรัฐชายฝั่งดังกล่าว

ข้อ ๖ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยต้องจัดทำเครื่องหมายประจำเครื่องมือประมงและอุปกรณ์ช่วยทำการประมง โดยให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีเครื่องมือที่มีการใช้สายคร่าว ให้ติดเครื่องหมายที่ปลายของอวนหรือสายคร่าวของเครื่องมือ นั้น ประกอบด้วยต้องติดทุ่นธงหรือทุ่นเรดาร์ในตอนกลางวัน และติดทุ่นไฟโดยต้องสามารถมองเห็นแสงไฟได้ในสภาวะการมองเห็นตามปกติสำหรับตอนกลางคืน ทั้งนี้ ธงหรือทุ่นดังกล่าวต้องสามารถใช้ระบุตำแหน่งและขอบเขตของเครื่องมือประมงได้

(๒) กรณีเครื่องมือประมงประจำที่ ต้องจัดให้มีทุ่นหรือวัสดุที่คล้ายทุ่นที่ลอยอยู่บนผิวน้ำเพื่อบอกตำแหน่งของเครื่องมือประมงนั้น และต้องจัดทำเครื่องหมายที่แสดงไว้อย่างชัดเจนตลอดเวลาด้วยอักษรและ/หรือตัวเลขของเรือที่เป็นเจ้าของเครื่องมือประมง

(๓) กรณีแพล่อปลาประเภทประจำที่ (Anchored Fish Aggregating Device; AFADs) และแพล่อปลาประเภทปล่อยลอย (Drifting Fish Aggregating Device; DFADs) ให้ติดเครื่องหมาย ในบริเวณที่เหมาะสม สามารถมองเห็นได้ชัดโดยต้องมีหมายเลขประจำแพที่ไม่ซ้ำกัน และในกรณีแพล่อปลา ประเภทปล่อยลอย (Drifting Fish Aggregating Device; DFADs) ต้องจัดทำหมายเลขประจำตัวเฉพาะ ของทุ่นที่ไม่ซ้ำกัน (ID ที่จัดทำโดยผู้ผลิตทุ่นเครื่องมือ) และหมายเลข IOTC ของเรือที่สามารถมองเห็น ได้อย่างชัดเจน และจะต้องติดตั้งอุปกรณ์ระบุตำแหน่งผ่านดาวเทียมด้วย

ข้อ ๗ แพล่อปลาประเภทปล่อยลอย (Drifting Fish Aggregating Device; DFADs) เรือประมง อวนล้อมจับแต่ละลำสามารถมีแพล่อปลาได้ไม่เกินห้าร้อยแพต่อปี โดยวางแพล่อปลาได้ครั้งละไม่เกิน สามร้อยแพ

หากผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยประสงค์ใช้แพล่อปลาประเภทปล่อยลอย (Drifting Fish Aggregating Device; DFADs) ต้องมีทุ่นเครื่องมือที่ติดตั้งอุปกรณ์ระบุตำแหน่งผ่านดาวเทียม และต้องแจ้งจำนวน รวมทั้งหมายเลขประจำตัวเฉพาะของทุ่นที่ไม่ซ้ำกันทั้งก่อนและหลังการออกไปทำการประมง แต่ละครั้งตามแบบรายงานจำนวนแพและทุ่นอุปกรณ์ (กปน.๑๒) แนบท้ายประกาศนี้

แพล่อปลาตามวรรคหนึ่ง ให้ใช้วัสดุธรรมชาติหรือวัสดุที่ย่อยสลายได้ โดยคำนึงถึงการออกแบบ และวัสดุที่ไม่ทำให้สัตว์น้ำมาติด

ข้อ ๘ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยที่ทำการประมงโดยใช้แพล่อปลา ต้องบันทึกกิจกรรมการทำการประมงที่ใช้แพล่อปลาลงในแบบฟอร์มบันทึกการตรวจและวางแพล่อปลา (FAD-logbook) (กปน.๑๑) แนบท้ายประกาศนี้ และส่งให้กับกองบริหารจัดการเรือประมงและการทำ การประมง กรมประมง ทุกครั้งที่มีการขนถ่ายสัตว์น้ำหรือนำสัตว์น้ำขึ้นท่า

ข้อ ๙ ห้ามมิให้ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยใช้หรืออาศัยแสงไฟ เพื่อวัตถุประสงค์ในการล่อปลาทุ่นและชนิดพันธุ์คล้ายปลาทุ่น

ข้อ ๑๐ ห้ามมิให้ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยใช้อากาศยานหรืออากาศยาน ไร้คนขับเป็นเครื่องช่วยในการทำการประมง

ข้อ ๑๑ ห้ามมิให้ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยทำการประมงหรือกระทำ กิจกรรมอื่นใดในรัศมีหนึ่งไมล์ทะเลนับจากตัวทุ่นข้อมูล และห้ามมิให้นำทุ่นข้อมูลขึ้นเรือ เว้นแต่ได้รับการ อนุญาตหรือร้องขอเป็นการเฉพาะจากเจ้าของผู้รับผิดชอบทุ่น

ข้อ ๑๒ ห้ามมิให้ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยเก็บปลาฉลามครีบขาว (Oceanic whitetip sharks) ปลาฉลามหางยาว (Thresher sharks) และสัตว์น้ำกลุ่มปลากระเบนปีศาจ (Mobulid rays) ที่ได้จากการทำการประมงไว้บนเรือ รวมทั้งห้ามขนถ่าย นำขึ้นท่า ขาย หรือเสนอขาย

ข้อ ๑๓ การเก็บรักษาปลาฉลามชนิดอื่นนอกเหนือไปจากข้อ ๑๒ ต้องเก็บปลาฉลามทุกส่วนไว้บนเรือ ยกเว้นหัว อวัยวะภายในและหนัง จนกว่าเรือจะมาถึง ณ จุดที่นำสัตว์น้ำขึ้นท่าเทียบเรือครั้งแรก

สำหรับการเก็บรักษาปลาฉลามตามวรรคหนึ่งแบบแช่เย็น ห้ามตัดครีบฉลาม จนกว่าเรือจะมาถึง ณ จุดที่นำสัตว์น้ำขึ้นท่าเทียบเรือครั้งแรก

สำหรับการเก็บรักษาปลาฉลามตามวรรคหนึ่งแบบวิธีแช่แข็ง สามารถตัดครีบฉลามได้แต่ห้ามเก็บครีบของปลาฉลามเกินกว่าร้อยละห้าของน้ำหนักปลาฉลามที่มีอยู่ในเรือจนกว่าเรือจะมาถึง ณ จุดที่นำสัตว์น้ำขึ้นท่าเทียบเรือครั้งแรก

สำหรับกรณีที่จับปลาฉลามตามวรรคหนึ่งได้ หากเป็นปลาฉลามวัยอ่อน หรือปลาฉลามที่ตั้งท้องต้องปล่อยปลาฉลามดังกล่าว

ข้อ ๑๔ ห้ามมิให้ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยที่ทำการประมงโดยใช้เครื่องมืออวนล้อมจับ ทำการประมงบริเวณที่พบเห็นสัตว์ทะเลเลี้ยงลูกด้วยนม จำพวกวาฬ โลมา พะยูน เต่าทะเล หรือปลาฉลามวาฬ

ข้อ ๑๕ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยที่ทำการประมงโดยใช้เครื่องมืออวนล้อมจับ ต้องเก็บรักษาปลาทูน่า (Tuna) ปลาจรวด (Rainbow runner) ปลาอีโต้มอญ (Dolphin fish) ปลาวัว (Triggerfish) ปลากระโทงแทง (Billfish) ปลาอินทรี (Wahoo) และปลาน้ำตอกไม้ (Barracuda) ไว้บนเรือและนำมาขึ้นท่า เว้นแต่พิจารณาเห็นว่าปลาดังกล่าวไม่เหมาะต่อการบริโภค

ข้อ ๑๖ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยที่ทำการประมงโดยใช้เครื่องมืออวนล้อมจับต้องมีสวิงสำหรับตักเพื่อช่วยชีวิตเต่าทะเล

ข้อ ๑๗ ห้ามมิให้ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยติดตั้งเครื่องมือประมงหรือทำการประมงปลากระเบนปีศาจเป็นสัตว์น้ำเป้าหมาย เมื่อพบเห็นกลุ่มสัตว์น้ำดังกล่าว

ข้อ ๑๘ หากทำการประมงครั้งใดติดสัตว์น้ำจำพวกสัตว์ทะเลเลี้ยงลูกด้วยนม เช่น โลมา (Dolphin) วาฬ (Whale) พะยูน (Dugong) เป็นต้น เต่าทะเล (Marine turtle) สัตว์น้ำกลุ่มปลากระเบนปีศาจ (Mobulid rays) ปลาฉลามครีบขาว (Oceanic whitetip sharks) ปลาฉลามหางยาว (Thresher sharks) ปลาฉลามสีน้ำเงิน (Blue shark) ปลาฉลามหัวค้อนหยัก (Scalloped hammerhead sharks) ปลาฉลามวาฬ (Whale shark) หรือนกทะเล (Sea bird) ต้องปล่อยสัตว์น้ำดังกล่าวและบันทึกรายละเอียดการติดสัตว์น้ำตามแบบฟอร์มแบบบันทึกการติดสัตว์น้ำโดยบังเอิญ (Incidental catch log sheet of IOTC) (กปน.๑๓) แนบท้ายประกาศนี้ โดยส่งต่อกองบริหารจัดการเรือประมงและการทำการประมง กรมประมง ทุกครั้งเมื่อมีการขนถ่ายสัตว์น้ำหรือนำสัตว์น้ำขึ้นท่า

ในกรณีที่มีการพบเห็นสัตว์น้ำจำพวกสัตว์ทะเลเลี้ยงลูกด้วยนม เช่น วาฬ โลมา พะยูน เป็นต้น ให้รายงานการพบเห็นสัตว์ทะเลเลี้ยงลูกด้วยนม (กปน.๑๙) ตามแบบฟอร์มแนบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๑๙ ในกรณีเต่าทะเลที่จับได้จากการทำประมง มีสภาพอ่อนแรงหรือบาดเจ็บ ต้องนำเต่าทะเลดังกล่าวขึ้นเรือ ช่วยให้ฟื้นและให้แข็งแรงก่อนที่จะปล่อยลงน้ำ โดยให้ปฏิบัติตามคู่มือการจำแนกชนิดและช่วยชีวิตเต่าทะเลตามแนบท้ายประกาศนี้

ในกรณีสัตว์น้ำกลุ่มปลากระเบนปีศาจที่จับได้จากการทำประมงและยังมีชีวิตต้องปล่อยสัตว์น้ำดังกล่าวทันที โดยก่อนทำการประมงลูกเรือต้องเตรียมตาข่ายหรือผ้าใบไว้บนดาดฟ้าเรือ ซึ่งขั้นตอนการปล่อยตามคู่มือการช่วยชีวิตและปล่อยสัตว์น้ำกลุ่มปลากระเบนปีศาจตามแนบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๒๐ เพื่อการอนุรักษ์เต่าทะเล ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยที่ทำการประมงโดยใช้เครื่องมือเบ็ดราว ต้องจัดให้มีอุปกรณ์ตัดสายเบ็ดและปลดเบ็ดในการช่วยปล่อยเต่าทะเล

เพื่อสนับสนุนการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของปลาลามสีน้ำเงิน (Blue shark) และเพื่อลดผลกระทบจากการจับสัตว์น้ำดังกล่าวโดยบังเอิญ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยควรหลีกเลี่ยงการใช้สายเบ็ดโลหะ

ข้อ ๒๑ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยที่ทำการประมงโดยใช้เครื่องมือเบ็ดราว บริเวณละติจูดยี่สิบห้าองศาใต้ลงไป ต้องปฏิบัติตามมาตรการบรรเทาผลกระทบเพื่อลดการติดนกทะเลโดยบังเอิญอย่างน้อยสองจากสามมาตรการตามตารางที่ ๑ แนบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๒๒ เครื่องมืออวนติดตาขนาดใหญ่ หรืออวนอื่น ๆ ซึ่งทำการประมงในลักษณะให้สัตว์น้ำติดหรือพันตาอวนเมื่อว่ายมาปะทะต้องมีความยาวรวมกันไม่เกินสองพันห้าร้อยเมตร และขณะทำการประมงฝืนอวนจะต้องอยู่ใต้ผิวน้ำไม่ต่ำกว่าสองเมตร

ข้อ ๒๓ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยที่มีเรือประมงทำการประมงในเขตพื้นที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Tuna Commission; IOTC) ทุกลำ ต้องจำกัดปริมาณการจับสัตว์น้ำตามที่ระบุไว้ในเงื่อนไขท้ายใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทย ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสิทธิที่ประเทศไทยได้รับตามข้อมติคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย รายละเอียดตามแนบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๒๔ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยต้องไม่เก็บรักษา ขนถ่าย หรือนำขึ้นท่าซึ่งสัตว์น้ำจำพวกปลากระโทงแทงลาย (Striped marlin) ปลากระโทงแทงดำ (Black marlin) ปลากระโทงแทงน้ำเงิน (Blue marlin) และปลากระโทงแทงร่ม (Indo-Pacific sailfish) ที่มีขนาดความยาวจากขากรรไกรล่างไปจนถึงส้อมหาง (LFL) น้อยกว่าหกสิบเซนติเมตร โดยต้องทำการปล่อยสัตว์น้ำดังกล่าวกลับคืนสู่ทะเลทันที ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของลูกเรือในขณะดำเนินการดังกล่าวด้วย

ในกรณีที่จับปลากระโทงแทง ซึ่งมีขนาดเล็กจากการทำประมงอวนล้อมจับโดยไม่ได้ตั้งใจและแช่แข็งไว้เป็นส่วนหนึ่งของสัตว์น้ำที่จับได้ ทั้งนี้ หากมิได้นำสัตว์น้ำนั้นออกขาย มิให้ถือว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และการจัดการ

ข้อ ๒๕ กรณีเรือสนับสนุน (support vessel) หรือเรือส่งเสบียงและอุปกรณ์ (supply vessel) ที่ช่วยหาฝูงปลา วางแพ ตรวจสอบ หรือกักแพ จำนวนสามลำสามารถสนับสนุนเรือประมงอวนล้อมจับได้ไม่น้อยกว่าสิบลำ ซึ่งเรือทั้งหมดต้องมีสัญชาติไทย

กรณีเรือประมงอวนล้อมจับสามารถได้รับการสนับสนุนจากเรือสนับสนุน (support vessel) หรือเรือส่งเสบียงและอุปกรณ์ (supply vessel) ที่ช่วยหาฝูงปลา วางแพ ตรวจสอบ หรือกักแพ ที่มีสัญชาติเดียวกันครั้งละหนึ่งลำ ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง

ทั้งนี้ โดยจะไม่อนุญาตให้ขึ้นทะเบียนเป็นเรือใหม่หรือเพิ่มเติมในบัญชีรายชื่อเรือที่ได้รับอนุญาตของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Tuna Commission; IOTC) สำหรับเรือสนับสนุน (support vessel) หรือเรือส่งเสบียงและอุปกรณ์ (supply vessel) ที่ช่วยหาฝูงปลา วางแพ ตรวจสอบ หรือกักแพ

ข้อ ๒๖ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยที่ทำการประมงด้วยเครื่องมือเบ็ดราวที่ประสงค์จะทำการขนถ่ายสัตว์น้ำกลางทะเล ต้องได้รับอนุญาตจากกรมประมงก่อนดำเนินการขนถ่ายสัตว์น้ำ ทั้งนี้ ก่อนการขนถ่ายสัตว์น้ำเรือประมงนั้นมีหน้าที่อำนวยความสะดวกให้ผู้สังเกตการณ์ระดับภูมิภาค (IOTC Regional Observer) เพื่อดำเนินการ ดังต่อไปนี้

ก) ตรวจสอบความถูกต้องของใบอนุญาตทำการประมงในพื้นที่ IOTC

ข) ตรวจสอบและบันทึกปริมาณสัตว์น้ำที่จับได้ทั้งหมดบนเรือ และปริมาณที่จะทำการขนถ่ายไปยังเรือขนถ่ายสัตว์น้ำ

ค) ตรวจสอบระบบติดตามเรือประมง (VMS) และตรวจสอบสมุดบันทึกการทำการประมง

ง) ตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการขนถ่ายสัตว์น้ำ

ทั้งนี้ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยที่ทำการประมงด้วยเครื่องมือเบ็ดราวที่ประสงค์จะทำการขนถ่ายสัตว์น้ำกลางทะเลต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการจัดให้มีผู้สังเกตการณ์ระดับภูมิภาค (IOTC Regional Observer)

ข้อ ๒๗ ก่อนเริ่มทำการขนถ่ายสัตว์น้ำกลางทะเล ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทย หรือผู้ควบคุมเรือประมงเบ็ดราวปลาทูน่าขนาดใหญ่ (ขนาดมากกว่ายี่สิบสี่เมตร) ต้องขออนุญาตทำการขนถ่ายสัตว์น้ำต่อกองบริหารจัดการเรือประมงและการทำการประมง กรมประมง ไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง ก่อนดำเนินการขนถ่ายสัตว์น้ำ โดยแจ้งข้อมูล ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อเรือประมงเบ็ดราว และหมายเลข IOTC

(๒) หมายเลข IMO ของเรือประมงเบ็ดราว (ถ้ามี)

(๓) ชื่อเรือขนถ่ายสัตว์น้ำ หมายเลข IOTC หมายเลข IMO และชนิดสัตว์น้ำที่จะขนถ่าย

(๔) ปริมาณสัตว์น้ำที่จะขนถ่าย (หน่วยเป็นตัน)

(๕) วันและพิกัดที่ทำการขนถ่าย

(๖) พิกัดที่จับสัตว์น้ำ

เมื่อดำเนินการขนถ่ายสัตว์น้ำกลางทะเลแล้วเสร็จ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทย หรือผู้ควบคุมเรือประมงต้องรายงานการขนถ่ายสัตว์น้ำ ตามแบบฟอร์ม IOTC TRANSHIPMENT DECLARATION และส่งไปยังกองบริหารจัดการเรือประมงและการทำการประมง กรมประมง ไม่เกินห้าวันทำการนับจากได้ดำเนินการขนถ่ายสัตว์น้ำกลางทะเลเสร็จสิ้นแล้ว

ทั้งนี้ หากผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยที่ทำการประมงด้วยเครื่องมือเบ็ดราว ปลาทุ่นขนาดใหญ่ (ขนาดมากกว่ายี่สิบสี่เมตร) ที่ประสงค์จะทำการขนถ่ายสัตว์น้ำกลางทะเล ในเขตรัฐชายฝั่งต้องได้รับอนุญาตจากรัฐชายฝั่ง พร้อมทั้งต้องดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสองด้วย

ข้อ ๒๘ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยที่ประสงค์ทำการขนถ่ายสัตว์น้ำ ที่ท่าเทียบเรือ ต้องแจ้งข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐเจ้าของท่านั้น ก่อนทำการขนถ่ายสัตว์น้ำ ไม่น้อยกว่าสี่สิบแปดชั่วโมง ดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อเรือประมง หมายเลข IMO และหมายเลข IOTC
- (๒) ชื่อเรือขนถ่ายสัตว์น้ำ หมายเลข IMO และชนิดสัตว์น้ำที่จะทำการขนถ่าย
- (๓) ปริมาณสัตว์น้ำที่จะขนถ่าย (หน่วยเป็นตัน)
- (๔) วันที่และพิกัดที่จะทำการขนถ่าย
- (๕) พิกัดที่จับสัตว์น้ำ

ทั้งนี้ ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดของรัฐเจ้าของท่านั้นด้วย

ข้อ ๒๙ กรณีการขนถ่ายสัตว์น้ำในเขตท่าเทียบเรือ เมื่อดำเนินการขนถ่ายสัตว์น้ำในเขตท่าเทียบเรือ แล้วเสร็จ ผู้ควบคุมเรือประมงจะต้องรายงานการดำเนินการขนถ่ายสัตว์น้ำตามแบบฟอร์ม IOTC TRANSHIPMENT DECLARATION และส่งไปยังกองบริหารจัดการเรือประมงและการทำการประมง กรมประมง ไม่เกินสิบห้าวัน ภายหลังจากทำการขนถ่ายสัตว์น้ำเสร็จสิ้นแล้ว

ข้อ ๓๐ ผู้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงนอกน่านน้ำไทยต้องเก็บเอกสารประจำเรือที่ออกให้ และรับรองโดยหน่วยงานรัฐที่มีอำนาจไว้บนเรือ ซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ก) ใบอนุญาตทำการประมง (license, permit) หรือสิทธิในการทำประมง ข้อตกลงและเงื่อนไข (terms and conditions) ที่แนบกับใบอนุญาตทำการประมงหรือสิทธิในการทำประมง

- ข) ชื่อเรือ
- ค) เมืองท่าขึ้นทะเบียน และหมายเลขทะเบียนเรือ
- ง) สัญญาณเรียกขานสากล
- จ) ชื่อและที่อยู่ของเจ้าของเรือ และชื่อและที่อยู่ของผู้เช่าเรือ
- ฉ) ความยาวตลอดลำ
- ช) กำลังของเครื่องยนต์เป็นกิโลวัตต์/แรงม้า

ข้อ ๓๑ การแจ้ง การส่งข้อมูล และการรายงานตามข้อ ๔ ข้อ ๗ ข้อ ๘ ข้อ ๑๘ ข้อ ๒๗ และข้อ ๒๙ ต้องแจ้ง ส่ง หรือรายงานโดยตรงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำกองบริหารจัดการเรือประมง และการทำการประมง กรมประมง หรือผ่านทางเครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถตรวจสอบและนำกลับมาใช้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง หรือทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ thaifoc@fisheries.go.th

ข้อ ๓๒ ผู้ที่ประสงค์จะทำการประมงในพื้นที่และชนิดสัตว์น้ำตามข้อ ๓ ควรต้องติดตามการเปลี่ยนแปลงของหลักเกณฑ์และข้อปฏิบัติดังกล่าวอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากหลักเกณฑ์และข้อปฏิบัติมีการปรับปรุงแก้ไขทุกปีตามข้อมติที่รับรองจากการประชุมของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Tuna Commission; IOTC)

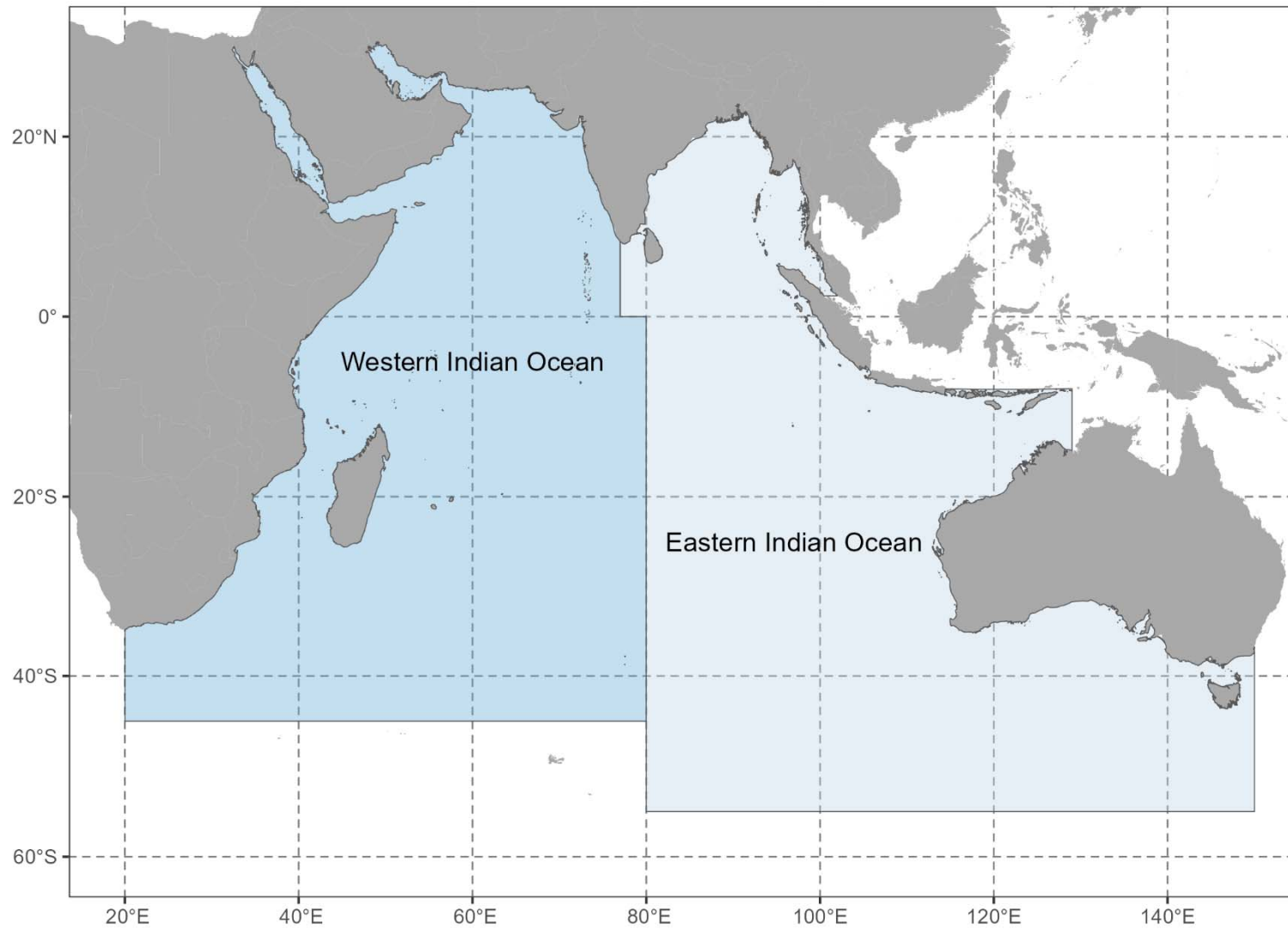
ข้อ ๓๓ ผู้ซึ่งไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์หรือข้อปฏิบัติขององค์การบริหารจัดการประมงภายใต้คณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Tuna Commission; IOTC) จะมีความผิดตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๖

เฉลิมชัย สุวรรณรักษ์

อธิบดีกรมประมง

พื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Tuna Commission; IOTC)

สัตว์น้ำที่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการการปลาทูน่าแห่งมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Tuna Commission; IOTC)

	ชื่อวิทยาศาสตร์	ชื่อสามัญ	ชื่อไทย	FAO code
๑	<i>Thunnus albacares</i>	Yellowfin tuna	ปลาทูน่าครีบลีเอ็ง	YFT
๒	<i>Katsuwonus pelamis</i>	Skipjack	ปลาทูน่าทองแถบ	SKJ
๓	<i>Thunnus obesus</i>	Bigeye tuna	ปลาทูน่าตาโต	BET
๔	<i>Thunnus alalunga</i>	Albacore tuna	ปลาทูน่าครีบบาว	ALB
๕	<i>Thunnus maccoyii</i>	Southern Bluefin tuna	ปลาทูน่าครีบน้ำเงินใต้	SBT
๖	<i>Thunnus tonggol</i>	Longtail tuna	ปลาโอดำ	LOT
๗	<i>Euthynnus affinis</i>	Kawakawa	ปลาโอลาย	KAW
๘	<i>Auxis thazard</i>	Frigate tuna	ปลาโอขาว,ปลาโอแกลบ	FRI
๙	<i>Auxis rochei</i>	Bullet tuna	ปลาโอหลอด	BLT
๑๐	<i>Scomberomorus commerson</i>	Narrow barred Spanish Mackerel	ปลาอินทรีบั้ง	COM
๑๑	<i>Scomberomorus guttatus</i>	Indo-Pacific king mackerel	ปลาอินทรีจุด	GUT
๑๒	<i>Makaira nigricans</i>	Blue Marlin	ปลากระโทงแทงครีบน้ำเงิน	BUM
๑๓	<i>Makaira indica</i>	Black Marlin	ปลากระโทงแทงดำ	BLM
๑๔	<i>Tetrapturus audax</i>	Striped Marlin	ปลากระโทงแทงลาย	MLS
๑๕	<i>Istiophorus platypterus</i>	Indo-Pacific Sailfish	ปลากระโทงแทงร่ม	SFA
๑๖	<i>Xiphias gladius</i>	Swordfish	ปลากระโทงแทงดาบ	SWO

แบบรายงานการพบเห็นเรือต้องสงสัย
(Report of sighting vessel presumed engaging IUU fishing)

ข้อมูลเรือที่รายงาน	
ชื่อเรือที่รายงาน	
หมายเลขทะเบียนเรือ	
ข้อมูลเรือต้องสงสัย	
ชื่อเรือ	
หมายเลขทะเบียนเรือ	
IMO (ถ้ามี)	
สัญญาณเรียกขาน	
ธงเรือ	
วันที่และเวลาที่พบเรือต้องสงสัย	วันที่.....เดือน.....พ.ศ.
พิกัดที่พบเรือต้องสงสัย	ละติจูด.....°.....' ลองจิจูด.....°.....'
ภาพถ่ายของเรือต้องสงสัย	☐ มี ☐ ไม่มี

คู่มือการจำแนกชนิดและช่วยชีวิตเต่าทะเล

การจำแนกชนิดเต่าทะเล

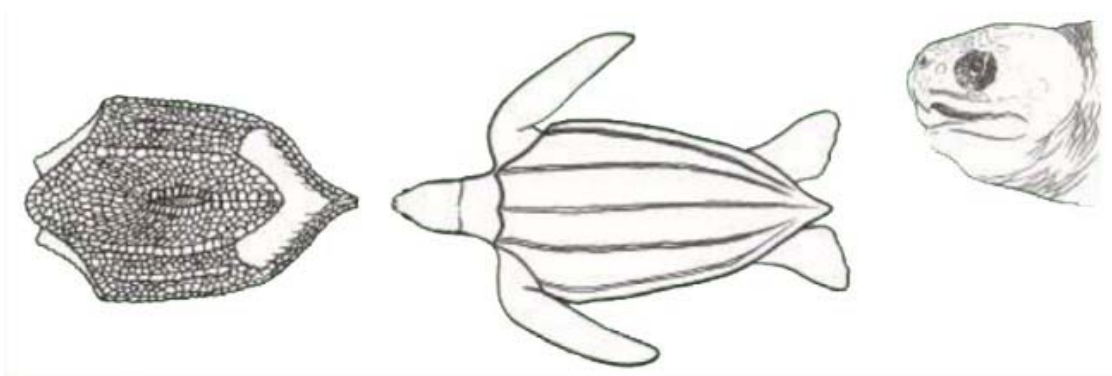
FAMILY DERMOCHELYIDAE

Dermochelys coriacea

FAO code: DKK

Leatherback turtle เต่ามะเฟือง

ลักษณะกระดองไม่เป็นเกล็ด มีลักษณะเป็นแผ่นหนังหนาสีดำอาจมีแต้มสีขาวประ ๆ ทั่วตัว กระดองมีลักษณะเป็นสันนูนจำนวน ๕ แถว พาดยาวไปตามแนวลำตัว ขาคู่หน้าไม่มีเล็บ

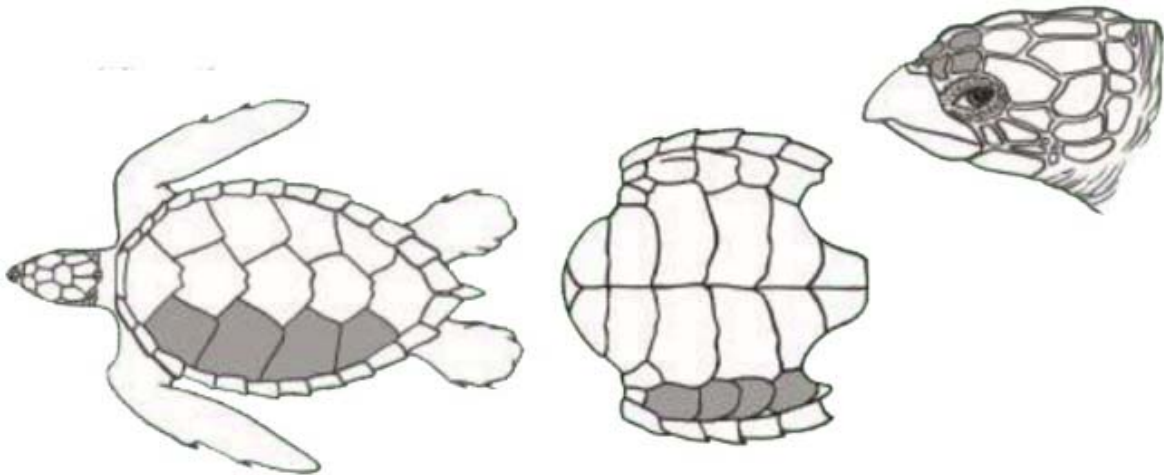
FAMILY CHELONIDAE

กระดองไม่มีสันนูน มีแผ่นเกล็ดบนกระดองแข็งและขนาดใหญ่ ขาคู่หน้ามี ๑ เล็บ หรือมากกว่า
- ชนิดที่มีแผ่นเกล็ดบนกระดองแถวด้านข้าง ๔ เกล็ด

Eretmochelys imbricata FAO code: TTH

Hawksbill sea turtle เต่ากระ

จะงอยปากค่อนข้างแหลมงุ้มคล้ายปากเหยี่ยว (hawklike) ขอบปากเรียบ เกล็ดบนส่วนหัวตอนหน้า (Prefrontal scute, Pf) มี ๒ คู่ แผ่นเกล็ดบนหลังแถวด้านข้าง (Costal scute) มีจำนวนข้างละ ๔ เกล็ด เกล็ดอันแรกไม่ชิดกับเกล็ดขอบคอ (Nuchal scute) ลักษณะเด่นชัดคือ กระดองมีรูปร่างเป็นรูปไข่ เกล็ดบนกระดองมีลวดลายริ้วใสสวยงาม และลักษณะเกล็ดซ้อนกันเห็นได้ชัดเจน

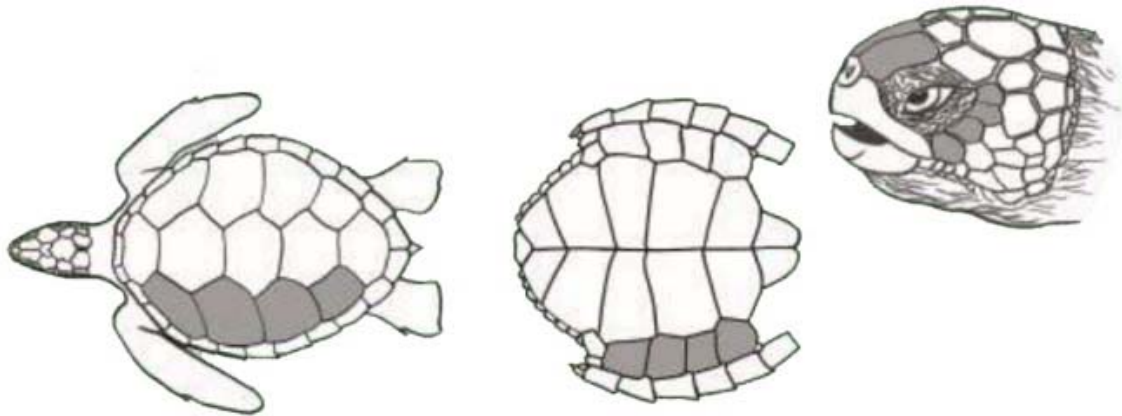

Chelonia mydas

FAO code: TUG

Green turtle เต่าตนุ

จะงอยปากหยัก เกล็ดบนส่วนหัวตอนหน้า (Prefrontal scute) มีจำนวน ๑ คู่ เกล็ดด้านหลังตา ๔ เกล็ด เกล็ดบนกระดูกซี่โครง (Costal scute) มีจำนวน ๔ เกล็ด เกล็ดแรกสุดไม่ติดกับเกล็ดขอบคอ (Nuchal scute) ลักษณะขอบของเกล็ดจะเชื่อมต่อกันไม่ซ้อนกัน สีสันและลวดลายสวยงาม โดยมีกระดูกสันน้ำตาลอมเหลือง มีลายริ้วสีจางกว่ากระจายจากส่วนกลางเกล็ด จึงมีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าเต่าแสงอาทิตย์

Natator depressus

FAO code: FBT

Flatback turtle เต่าหลังแบน

จะงอยปากเรียบ เกล็ดบนส่วนหัวตอนหน้า (Prefrontal scute) มีจำนวน ๑ คู่ เกล็ดด้านหลังตา ๓ เกล็ด ขาคู่หน้ามีเล็บ ๑ เล็บ ลักษณะรูปทรงของกระดองหลังจะค่อนข้างกลมและแบน เกล็ดใต้ท้องด้านข้างมีจำนวน ๔ เกล็ด ไม่มีรูเปิด

-ชนิดที่มีแผ่นเกล็ดบนกระดองแถวด้านข้าง ๕ เกล็ด

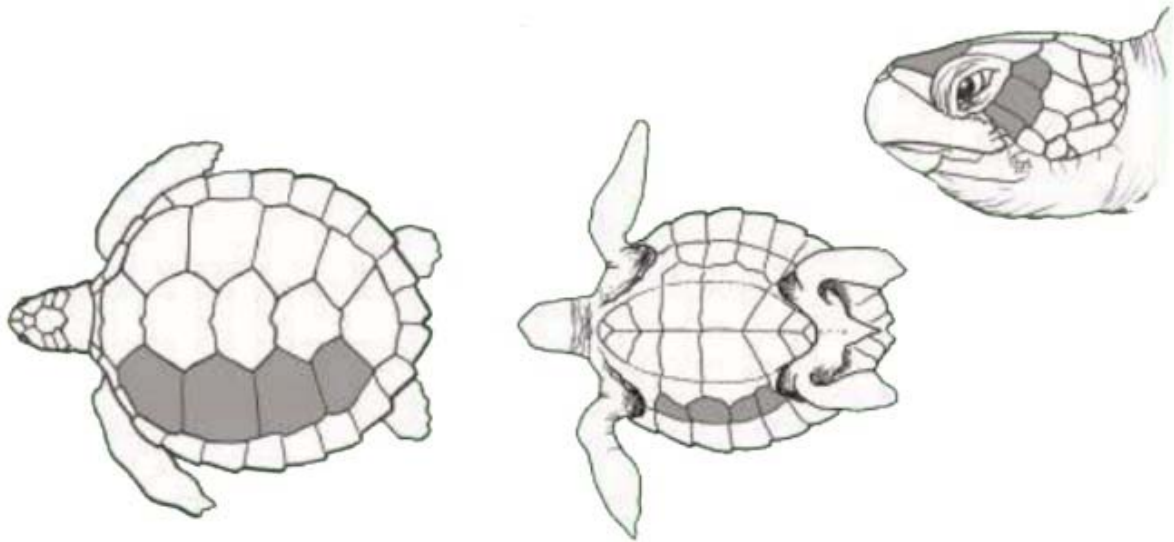

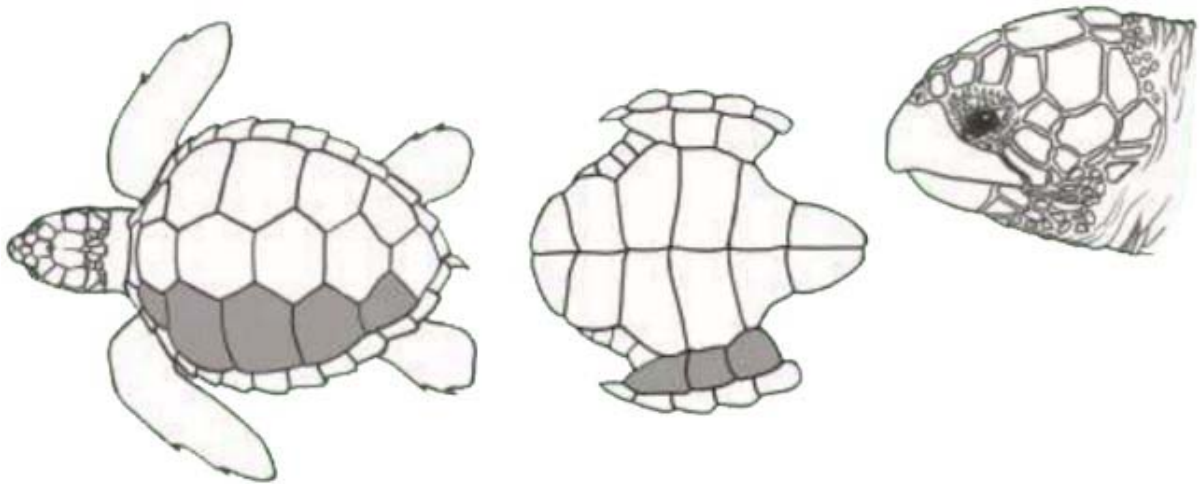
Photo: Dr Colin Limpus

Caretta caretta

FAO code: TTL

Loggerhead turtle เต่าหัวค้อน

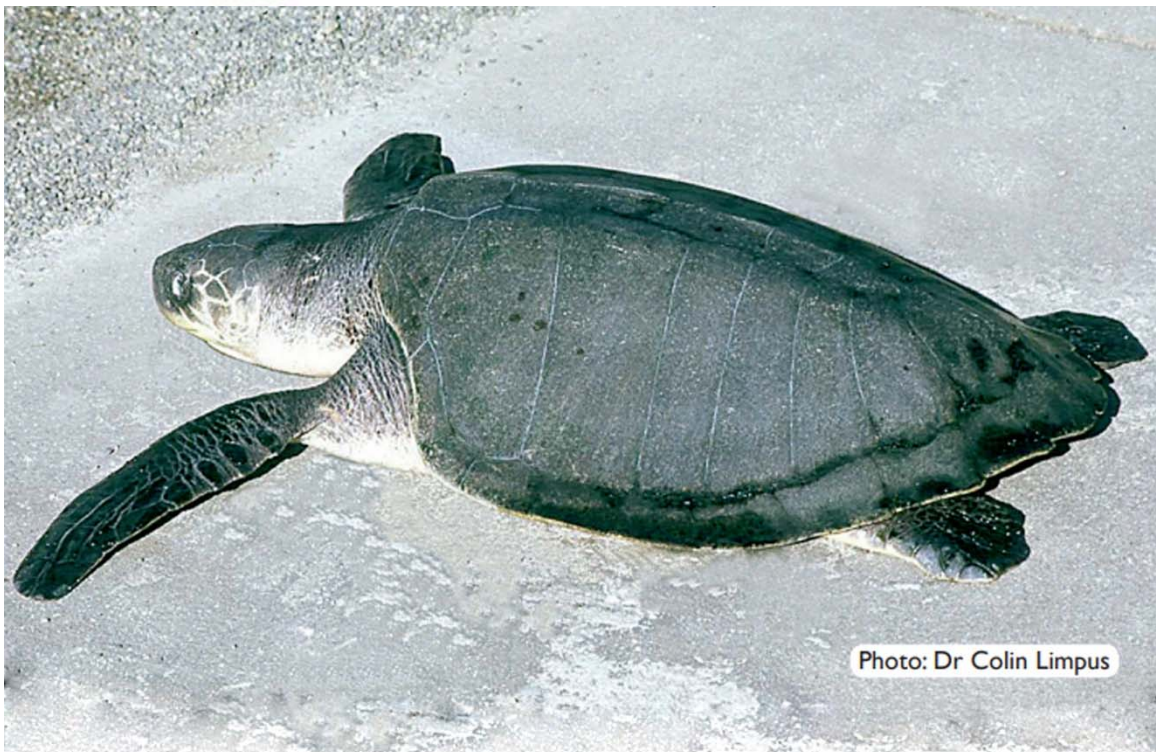
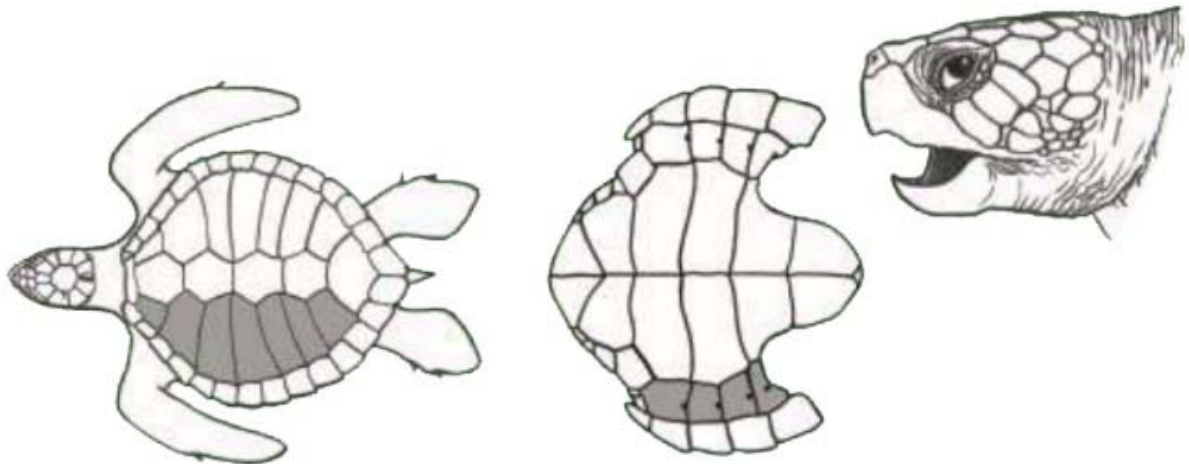
ลักษณะทั่ว ๆ ไป คล้ายเต่าหญ้าและเต่าตนุมาก ต่างกันที่เกล็ดบนส่วนหัวตอนหน้า (Prefrontal scute) มีจำนวน ๒ คู่ เท่ากับเต่าหญ้าแต่เกล็ดบนกระดองหลังแถวข้าง (Costal scute) มีจำนวน ๕ แผ่น และแผ่นแรกอยู่ชิดติดกับเกล็ดขอบคอ (Nuchal scute) เกล็ดใต้ท้องด้านข้างมีจำนวน ๓ แผ่น ลักษณะรูปทรงของกระดองหลังจะเรียวยาวเล็กลงมาทางส่วนท้าย

Lepidochelys olivacea FAO code: LKV

Olive ridley turtle เต่าหญ้า

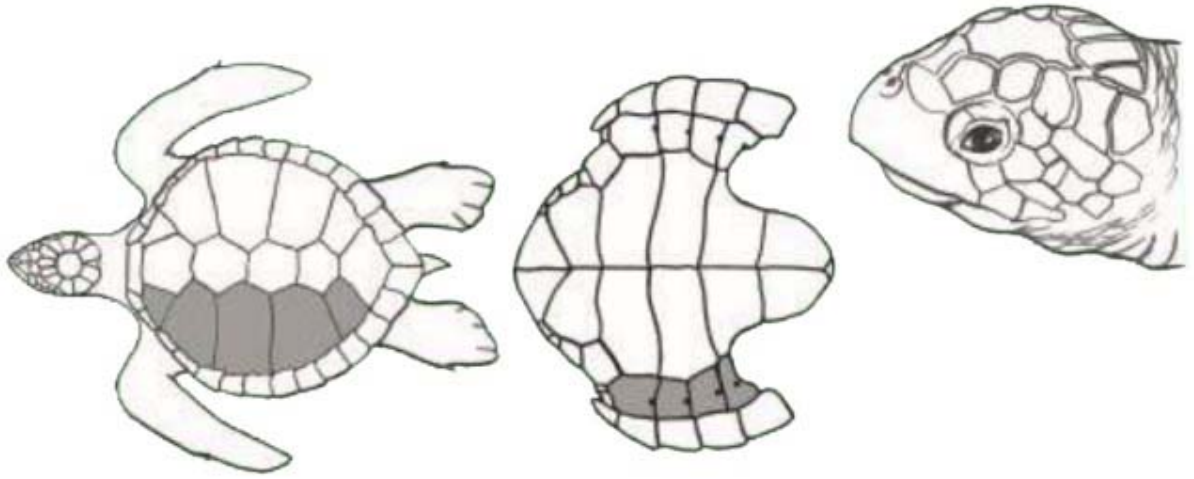
กระดองเรียบสีเขียว สีสันของกระดองไม่สวยงามเท่าเต่ากระและเต่าตนุ ส่วนหัวค่อนข้างโต จะงอยปากมนกว่าเต่าตนุ ที่แตกต่างกันชัด คือ เกล็ดบนส่วนหัวตอนหน้า (Prefront scute) มีจำนวน ๒ คู่ และเกล็ดบนกระดองหลังแถวข้าง (Costal scute) มีจำนวน ๖-๘ แผ่น เกล็ดหลังแถวข้างอันแรกชิดติดกับ เกล็ดขอบคอ (Nuchal scute) และลักษณะพิเศษของเต่าหญ้า คือ กระดองส่วนท้องแถวกลาง (Inframarginal scale) มีรูสำหรับขับถ่ายหรือรูเปิดสำหรับประสาทรับความรู้สึกจำนวน ๕ คู่

Lepidochelys kempii FAO code: LKY

Kemp's ridley turtle เต่าริดลีย์แคมป์ หรือ เต่าหญ้าแอตแลนติก

เกล็ดบนกระดูกหลังแถวข้าง (Costal scute) มีจำนวน ๕ แผ่น เต่าที่อยู่ในวัยเจริญพันธุ์ส่วนใหญ่ จะอาศัยอยู่แถบอ่าวเม็กซิโกและนอกชายฝั่งตะวันออกของสหรัฐอเมริกา ที่ ๑๖ องศาเหนือ

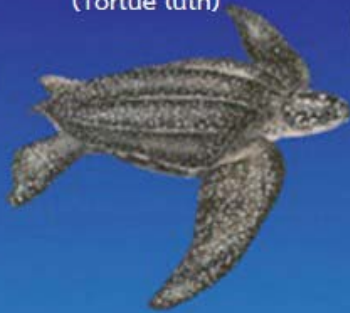
ที่มา <https://iucn-mtsg.org/about-turtles/species/kemps-ridley/>

Key ในการจำแนกเต่าทะเล

- ลักษณะกระดอง
- ไม่เป็นเกล็ด
 - มีลักษณะเป็นสันนูนจำนวน 5 แถว
 - ขาคู่หน้าไม่มีเล็บ

Dermochelys coriacea
(Leatherback turtle)
(Tortue luth)

- ลักษณะกระดอง
- มีเกล็ดขนาดใหญ่
 - ไม่มีลักษณะเป็นสันนูน
 - ขาคู่หน้ามีเล็บ

เกล็ดบนกระดองหลังแถวข้าง
(Costal scute) 4 คู่

เกล็ดบนกระดองหลังแถวข้าง
(Costal scute) 5 คู่

เกล็ดบนกระดองหลังแถวข้าง
(Costal scute) 6 คู่

Caretta caretta
(Loggerhead turtle)
(Tortue caouanne)

Lepidochelys olivacea
(Olive ridley turtle)
(Tortue olivâtre)

- มีเกล็ดบนส่วนหัวตอนหน้า 2 คู่
- ขาคู่หน้ามีเล็บ 2 เล็บ

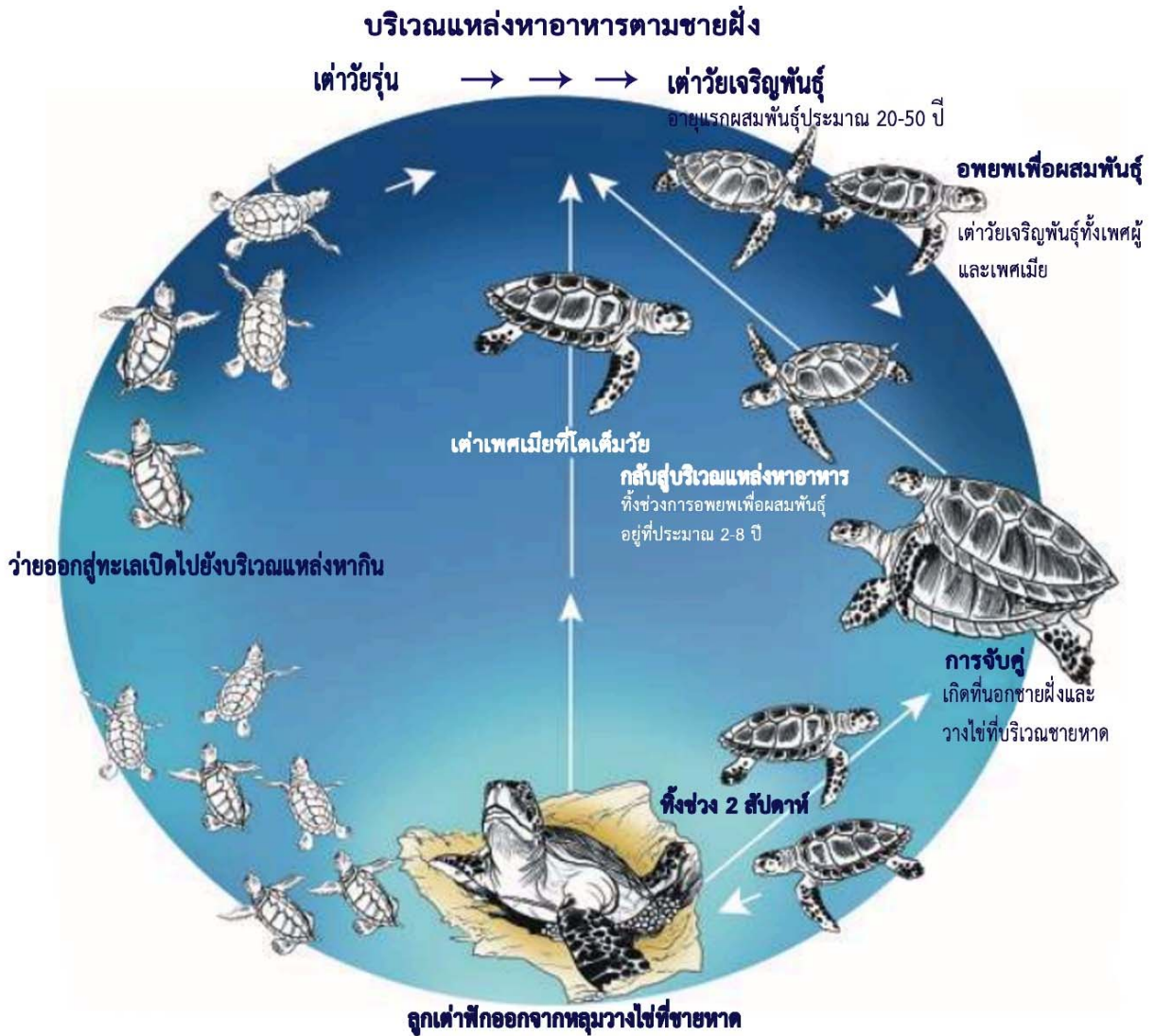
- มีเกล็ดบนส่วนหัวตอนหน้า 1 คู่
- ขาคู่หน้ามีเล็บ 1 เล็บ

Eretmochelys imbricata
(Hawksbill turtle)
(Tortue imbriquée)

Chelonia mydas
(Green turtle)
(Tortue verte)

ภาพแสดงวงจรชีวิตของเต่าทะเล

ข้อกำหนดในการจัดการและปล่อยเต่าทะเล

ส่วนที่ ๑ ความรับผิดชอบของเรือเมื่อมองเห็นเต่าทะเลในระยะไกล หลีกเลี่ยงการเคลื่อนไปข้างหน้า เมื่อมองเห็นเต่าทะเลให้ลดความเร็วเรือและเก็บสายเบ็ดลง ถ้าไม่สามารถลดความเร็วได้ให้หยุดเรือ ดึงสายเบ็ดให้ช้าลง อย่าใช้วัตถุมีคมไปตึงเต่า ประเมินสภาพและขนาดของเต่าและไม่ว่าจะติดหรือพันกัน มีสามอย่างที่เป็นไปได้ สายพันแต่ไม่ติดเบ็ด ติดเบ็ดแต่ไม่มีสายพัน และติดทั้งเบ็ดและสายพัน ถ้าติดเบ็ดให้ประเมินตำแหน่งของเบ็ด เรือต้องหยุดเพื่อประเมินและดูการว่ายน้ำของเต่า เต่าทะเลที่มีขนาดสามฟุต (ประมาณ ๙๐ ซม.) ในความยาวกระดองสามารถว่ายน้ำได้อย่างปลอดภัยหากสภาพทะเลเอื้ออำนวย ถ้าเต่าไม่สามารถว่ายน้ำได้ให้ปฏิบัติตามส่วนที่ ๒ ของข้อกำหนด เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้เต่าควรจะว่ายน้ำ และส่วนที่ ๓ ของข้อกำหนดที่ควรปฏิบัติตามเรือต้องมีความรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของเต่าตั้งแต่แรกเห็นจนกระทั่งปล่อย

ส่วนที่ ๒ เต่าทะเลไม่ว่ายน้ำ ควรนำเต่าทะเลไว้ใกล้ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่อาจต้องใช้เวลาสั้น ๆ ทำการกำจัดเครื่องมืออย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม การดูแลอย่างรอบคอบเพื่อไม่ให้บาดเจ็บอีกเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก อุปกรณ์ควบคุมเต่าหรือสายโยงสามารถนำมาใช้เพื่อช่วยในการควบคุม โดยต้องปลดออกจากสายเบ็ดที่ปลดตะขอตามยาวไว้เพื่อตัดสายเบ็ดที่พันเต่า ถ้าเต่าอยู่ใกล้กับเรือ ให้ใช้ที่ปลดตะขอตามยาวที่ตะขอมุมเข้าด้านในใช้เพื่อถอดเบ็ดด้านในออกจากเต่าทะเลที่ไม่สามารถว่ายน้ำได้ และใช้ที่ปลดตะขอตามยาวที่ตะขออยู่ด้านนอกใช้เพื่อปลดเบ็ดออกจากซากุหน้า และอุปกรณ์ที่มีด้ามยาวตัว V ใช้เพื่อดึงในระหว่างที่พันกันช่วยในการตัดสาย และสามารถใส่ตะขอเกี่ยวกับเรือได้

ส่วนที่ ๓ การว่ายน้ำของเต่าทะเล สิ่งสำคัญคือจะไม่ดึงเต่าโดยการดึงสายเบ็ด ถ้าเต่ามีขนาดเล็กพอสามารถใช้สวิงตักเต่าได้ สำหรับเต่าขนาดใหญ่สามารถใช้ครน ครนเป็นอุปกรณ์ขนาดใหญ่เหมือนกระเช้าที่ยกลงและยกขึ้นได้ โดยครนไฮดรอลิกหรือแขนบูม ขณะที่อยู่บนเรือเต่าต้องเก็บความชุ่มชื้นและอยู่ในที่ร่มทำให้อุณหภูมิของร่างกายสูงกว่า ๖๐° F (๑๕.๕° C) หรือใกล้เคียงกับอุณหภูมิของน้ำทะเลที่จับได้ และต้องวางแยกบนพื้นผิวที่กันกระแทก ครนจะใช้สำหรับเต่าขนาดใหญ่ ยางรถยนต์จะใช้สำหรับเต่าที่มีขนาดเล็ก เต่าทะเลอ่อนแอควรจะฟื้นขึ้นมาก่อนที่จะถูกปล่อยออกไป สามารถเก็บเต่าไว้บนดาดฟ้าเป็นเวลา ๒๔ ชั่วโมงเพื่อวัตถุประสงค์ในการกู้ชีพ เต่าที่เก็บไว้บนดาดฟ้าเป็นเวลา ๒๔ ชั่วโมง โดยไม่มีสัญญาณของชีวิตอาจถูกถือว่าตายแล้วและควรถูกนำกลับคืนสู่น้ำ ในกรณีไม่แน่ใจว่าการปลดเบ็ดจะทำให้เกิดความเสียหายมากขึ้น ควรถอดเบ็ดภายนอกออกทั้งหมด ตะขอในปากควรปลดออก แต่ไม่ควรถอดตะขอที่กลืนเข้าไปเมื่อไม่สามารถมองเห็นจุดที่แทรกได้ หากไม่สามารถถอดเบ็ดได้ควรตัดสายให้ใกล้เคียงกับตาของเบ็ดมากที่สุด

วิธีการช่วยชีวิตเต่าทะเล

หากมองเห็นส่วนใดส่วนหนึ่งของเบ็ดควรตัดด้วยคีมและดึงเบ็ดออก ถ้าติดด้านในต้องเปิดปากเต่า บล็อกจมูก หรือคลุมจมูกและดันเบา ๆ ไปที่มุมด้านหน้าของดวงตาด้วยมือข้างหนึ่งและดันไปที่คอและส่วนอื่น ๆ ใช้ลูบที่หุ้มด้วยท่อป้องกันเพื่อเปิดปากเต่า จากนั้นทำการง้างปากเต่าด้วยอุปกรณ์ดังนี้ กระดุก หรือพลาสติกที่มีปลายหุ้มทั้งสองด้าน ท่อพีวีซี รวมทั้งเชือกผูกปกคลุมด้วยสายยาง สายรัดข้อมือ ชุดสายรัด ข้อต่อพีวีซี หรือสายรัดปากเปล่าขนาดใหญ่ บล็อกไม้ เพื่อให้ปากเปิดค้างไว้ เพื่อให้ได้มุมมองที่ดีขึ้นหลังจากปากเปิดขึ้น ให้ใส่คูจมูกเข็ม (ในตำแหน่งที่ปิด) ลงในหลอดอาหารส่วนบนแล้วเปิดคีม ใช้คีมสลักเกลียวหรือที่ปลดตะขอแบบสั้นเพื่อเอาเบ็ดภายนอกออก เมื่อเครื่องมือถูกถอดออกแล้วเต่าจะฟื้นตัว การปล่อยให้เต่าว่ายน้ำลงน้ำควรปล่อยลงในน้ำที่มีอุณหภูมิใกล้เคียงกับขณะจับโดยเฉพาะในพื้นที่ที่ไม่ได้ทำการประมง ปล่อยเต่าโดยการลดลงเหนือส่วนท้ายของเรือใกล้ผิวน้ำเมื่อไม่ได้ใช้เครื่องมือประมงและเครื่องยนต์ และพฤติกรรมกรว่ายน้ำของเต่าและความสามารถในการดำน้ำควรได้รับการตรวจสอบหลังจากปล่อยเต่าและบันทึกไว้ในสมุดบันทึกประจำวัน

แสดงวิธีการดึงและยกเลิกการจับเต่าที่จับได้ในเครื่องมือเบ็ดราว และแสดงวิธีการช่วยชีวิตเต่าทะเลในระหว่างทำการประมง แสดงอุปกรณ์ที่สามารถช่วยให้ชาวประมงใช้วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดในการจัดการและปล่อยเต่าที่ติดมา ปฐมพยาบาลและลดการบาดเจ็บของเต่า ซึ่งเป็นข้อบังคับเกี่ยวกับอุปกรณ์เหล่านี้ที่ต้องมีบนเรือเบ็ดราวหน้าดิน

ก) การกู่เต่าทะเล

ประเมินขนาดของเต่าแล้วปล่อยเต่าหรือนำขึ้นเรือ ถ้าเต่าใหญ่เกินไปที่จะนำมาขึ้นเรือให้นำมาใกล้กับเรือมากที่สุดโดยไม่ทำให้เกิดความเครียดมากเกินไปแล้วตัดสายให้ใกล้เต่าอย่างที่เป็นประโยชน์ ถ้าเต่าเล็กใช้สวิงเพื่อยกเต่าขึ้นเรือ ห้ามใช้ตะขอและอย่าดึงสายหรือคว่ำขอบตาเพื่อนำเต่าขึ้นเรือ

ข) การเอาเต่าทะเลออกจากตะขอหรือเบ็ด

วางชิ้นส่วนของไม้ในปากของเต่าเพื่อไม่ให้กัดแล้วตัดตะขอหรือเบ็ด หากมองเห็นเงี่ยงของเบ็ดให้ใช้คีมเพื่อตัดเบ็ดครึ่งหนึ่งและนำทั้งสองส่วนแยกออกจากกัน หากมองไม่เห็นเบ็ดให้ถอดสายมากเท่าที่จะทำได้โดยไม่ต้องดึงสายแรงเกินไปและตัดให้ใกล้กับเต่าเพื่อให้เป็นประโยชน์มากที่สุด

เต่าทะเลที่ถูกกู้คืนจากการจับได้ในอวนลาก เบ็ดหรือติดอยู่ในเครื่องมืออื่น ๆ อาจเกิดความเครียด แต่ส่วนใหญ่มีสติและสามารถที่จะว่ายน้ำออกไปหลังจากการหลุดออกจากตาข่าย แต่บางตัวก็อาจจะเหนื่อยหรือไม่มีชีวิตชีวา เต่าที่ไม่มีชีวิตชีวาไม่จำเป็นต้องตาย เต่าอาจจะโคม่า เต่ากลับลงไปใต้น้ำก่อนที่จะฟื้นตัว จากอาการโคม่าจะจมน้ำตาย เต่าอาจฟื้นตัวขึ้นมาบนเรือเมื่อปอดได้ระบายน้ำแล้ว อาจใช้เวลาถึง ๒๔ ชั่วโมง ทำตามขั้นตอนต่อไปนี้เพื่อช่วยป้องกันการตายของเต่าที่ไม่จำเป็น

วางเต่าทะเลบนพื้นเรือ
(สังเกตการหายใจหรือการเคลื่อนที่)

ถ้าพื้น

การเคลื่อนไหวอย่างแข็งแรงและหายใจเป็นปกติ
ค่อย ๆ นำเต่าลงในน้ำด้วย: (ก) เครื่องยนต์ระดับกลาง
ถ้าเป็นไปได้ (ข) ตาข่ายไม่รั้งท้าย และ (ค) โดยไม่ต้อง
วางเต่าลงบนหาดฟ้า

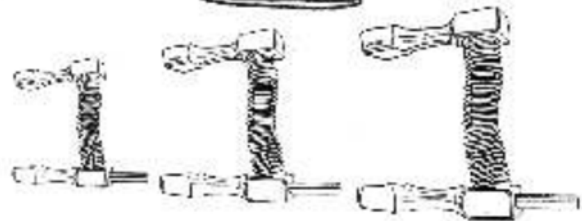
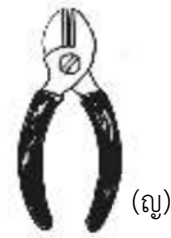
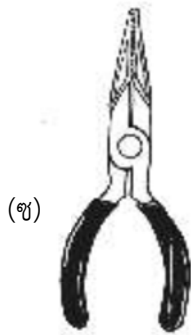
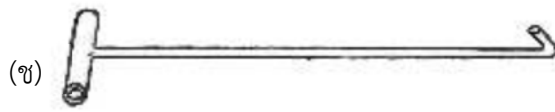
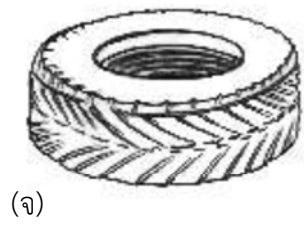

ถ้าไม่พื้น

เก็บเต่าไว้บนเรือ: (ก) ยกขาหลังประมาณ
๒๐ ซม. จากพื้นเพื่อระบายปอด (ข) ให้ร่ม
เงาและความชื้น และ (ค) อนุญาตให้กู้คืนได้
นานถึง ๒๔ ชั่วโมง

บันทึกทุกครั้ง

- [ก] ที่ตัดสายเบ็ดด้ามยาว [ข] อุปกรณ์ช่วยปลดเบ็ดที่มีด้ามยาว ในกรณีที่มีเบ็ดติดอยู่ภายใน
- [ค] อุปกรณ์ช่วยปลดเบ็ดที่มีด้ามยาว ในกรณีที่มีเบ็ดติดอยู่ภายนอก และอุปกรณ์ที่มีด้ามยาวตัว v เพื่อดึงตะขอ
- [ง] สวิง
- [จ] ยางรถยนต์
- [ฉ] อุปกรณ์ช่วยปลดเบ็ดที่มีด้ามสั้น ในกรณีที่มีเบ็ดติดอยู่ภายใน
- [ช] อุปกรณ์ช่วยปลดเบ็ดที่มีด้ามสั้น ในกรณีที่มีเบ็ดติดอยู่ภายนอก
- [ซ] คีมจมูก
- [ฌ] คีม
- [ญ] เครื่องตัดสายเบ็ดแบบไนลอน (monofilament)
- [ฎ] อุปกรณ์ง้างปากเต่า (ซึ่งอาจเป็นกระดูก หรือพลาสติกที่มีปลายหุ้มทั้งสองด้าน ท่อพีวีซี รวมทั้งเชือกผูกปอกคลุมด้วยสายยาง สายรัดข้อมือ ชุดสายรัด ข้อต่อพีวีซีสี่ชุด หรือสายรัดปากเปล่าขนาดใหญ่)

การปฏิบัติตามแนวทางต่าง ๆ ควรสอดคล้องกับจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างมีความรับผิดชอบ (Code of Conduct for Responsible Fisheries) เกี่ยวกับการทำประมงอย่างมีความรับผิดชอบในระบบนิเวศทางทะเลด้วยการพิจารณาเกี่ยวกับระบบนิเวศและการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุดตามหลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์

๑. การทำการประมง

๑.๑ การจัดการที่เหมาะสมและการปล่อย เพื่อลดการบาดเจ็บและเพิ่มโอกาสในการอยู่รอด

(ก) ข้อกำหนดสำหรับการจัดการที่เหมาะสมรวมทั้งการช่วยชีวิตหรือปล่อยสัตว์น้ำพลอยจับได้ทั้งหมด โดยเร็วหรือเต่าทะเลที่ติดโดยบังเอิญ (ติดตะขอหรือพันกับอวน)

(ข) การรักษาและการใช้เครื่องมือที่จำเป็นในการปล่อยสัตว์น้ำพลอยจับหรือเต่าทะเลที่ติดโดยบังเอิญอย่างเหมาะสม

๑.๒ อวนลากชายฝั่ง

(ก) ในการทำประมงอวนลากกึ่งชายฝั่ง ส่งเสริมการใช้อุปกรณ์ที่ช่วยในการแยกเต่าทะเลออกจากอวน (TED) หรือมาตรการอื่น ๆ ที่มีประสิทธิภาพใกล้เคียงกัน ในการลดการจับและการตายของเต่าทะเลที่ติดโดยบังเอิญ

(ข) ในการทำประมงอวนลากชายฝั่งอื่น ๆ ให้รวบรวมข้อมูลเพื่อระบุข้อมูลของเต่าทะเลที่ติดอวน และเมื่อจำเป็นให้ดำเนินการวิจัยในเรื่องที่เป็นไปได้ในการออกมาตรการเพื่อลดการสูญเสียจากการจับโดยบังเอิญหรือการตายของเต่าทะเล

(ค) การใช้วิธีการที่พัฒนามาจาก ๑.๒ (ก)

๑.๓ อวนล้อมจับ

(ก) หลีกเลี่ยงการล้อมจับเต่าทะเลเท่าที่เป็นไปได้

(ข) ถ้าวางอวนล้อมหรือพันกับอวนให้ใช้มาตรการที่เป็นไปได้ทั้งหมดเพื่อปล่อยเต่าทะเลอย่างปลอดภัย

(ค) สำหรับการใส่แพล่อปลา (FADs) ที่ทำให้เต่าทะเลมาติดกับอุปกรณ์ ให้ใช้มาตรการที่จำเป็นในการตรวจสอบแพล่อปลาและปล่อยเต่าทะเล จากนั้นให้เก็บแพล่อปลาขึ้นมาเมื่อไม่ใช้งาน

(ง) ทำการวิจัยและพัฒนาแพล่อปลา (FADs) เพื่อลดและกำจัดสิ่งกีดขวาง

(จ) การใช้วิธีการที่พัฒนามาจาก ๑.๓ (ง)

๑.๔ เบ็ดราว

(ก) การพัฒนาและการออกแบบชุดเบ็ดที่เหมาะสม รูปแบบ ชนิดของเหยื่อ ความลึก เครื่องมือที่จำเพาะเจาะจงและวิธีปฏิบัติในการทำประมงเพื่อลดการจับสัตว์น้ำพลอยจับได้ (bycatch) หรือการจับโดยบังเอิญและการตายของเต่าทะเล จากการศึกษาพบว่า

- ใช้ตะขอแบบวงกลมขนาดใหญ่ไม่เกิน ๑๐ องศา รวมกับเหยื่อปลาทั้งตัว มาตรการนี้แสดงให้เห็นว่ามีประสิทธิภาพในการลดการติดเบ็ดและการตายของเต่าทะเล

- การจัดตำแหน่งเครื่องมือและการตั้งค่าเพื่อให้ตะขอเบ็ดยังคงใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพที่ระดับความลึกเกินกว่าช่วงความลึกที่เต่าทะเลสามารถมาติดเบ็ด และ

- ซ่อมเครื่องมือเบ็ดราว ในช่วงเช้าและลดเวลาในการวางเบ็ดในน้ำนานๆ

(ข) การวิจัยควรรวมถึงการพิจารณาผลกระทบของมาตรการป้องกันต่าง ๆ ของเต่าทะเลชนิดที่เป็นเป้าหมายและสัตว์น้ำพลอยจับได้ หรือชนิดที่จับได้โดยบังเอิญ เช่น ฉลามและนกทะเล

(ค) การเก็บรักษาและการใช้อุปกรณ์ที่จำเป็นเพื่อการปล่อยสัตว์น้ำพลอยจับได้ และเต่าทะเลที่ติดโดยบังเอิญรวมทั้งเครื่องมือปลดเบ็ด เครื่องมือตัดสายเบ็ดและสวิงขนาดใหญ่

๑.๕ การทำประมงประเภทอื่น

(ก) การประเมินและการเฝ้าระวังการทำประมงที่อาจจะติดสัตว์น้ำพลอยจับหรือจับได้โดยบังเอิญและการตายของเต่าทะเล

(ข) การวิจัยและพัฒนามาตรการที่จำเป็นสำหรับการลดการจับสัตว์น้ำพลอยได้ หรือการจับสัตว์น้ำโดยบังเอิญ หรือการควบคุมอัตราการตายจากการทำประมงอื่น ๆ โดยให้ความสำคัญกับการลดลงของการจับสัตว์น้ำพลอยได้ หรือการจับโดยบังเอิญในเครื่องมืออวนลอยหรืออวนติดตา

(ค) ในเครื่องมืออวนติดตาอื่น ๆ ให้ระบุข้อมูลพฤติกรรมของเต่าทะเลเมื่อต้องการวิจัยเกี่ยวกับมาตรการที่เป็นไปได้ในการลดการจับ การจับโดยบังเอิญ และการตายของเต่าทะเล

(ง) การใช้วิธีการที่พัฒนามาจาก ๑.๕ (ข) และ (ค)

๑.๖ มาตรการอื่น ๆ ที่เหมาะสมสำหรับการทำประมงทุกประเภท

(ก) การควบคุมพื้นที่และเวลาของการทำประมง โดยเฉพาะในพื้นที่และระหว่างช่วงเวลานั้นมีเต่าทะเลอยู่

(ข) การจัดการและควบคุมการลงแรงประมง หากประสงค์ที่จะอนุรักษ์และบริหารจัดการชนิดพันธุ์ที่เป็นเป้าหมายหรือกลุ่มของชนิดพันธุ์ที่เป็นเป้าหมาย

(ค) แผนการที่พัฒนาและหวังผลสำเร็จของการเก็บรักษาและการนำกลับมาใช้ใหม่ของอวน เพื่อลดการทิ้งเครื่องมือประมงและขยะในทะเล และเพื่อช่วยให้สามารถนำกลับคืนมาได้ง่ายขึ้น

มีวิธีการประมงหลายแบบและการปรับเปลี่ยนเครื่องมือประมงเพื่อลดการติดของเต่าทะเลในการทำประมงเบ็ดราวโดยไม่กระทบต่ออัตราการจับสัตว์น้ำกลุ่มเป้าหมาย วิธีการเหล่านี้รวมถึง

(ก) ใช้ตะขอแบบกว้าง

(ข) ใช้ปลามากกว่าปลาหมึกสำหรับใช้เป็นเหยื่อ

(ค) การตั้งตะขอให้ลึกกว่าพื้นที่ที่เต่าชุกชุม (๔๐-๑๐๐ เมตร)

ปัจจุบันมีการทดสอบวิธีอื่น ๆ ซึ่งรวมถึง:

(ก) ใช้ตะขอรูปวงกลมขนาดเล็ก (= ๔.๖ ซม.)

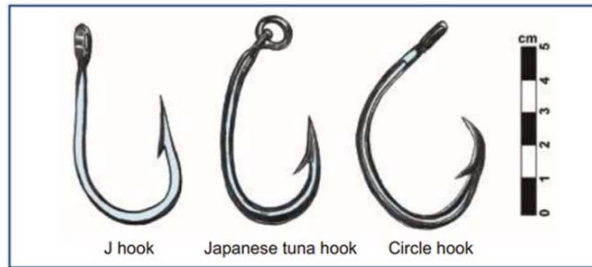
(ข) การเกี่ยวปลาเหยื่อเพียงครั้งเดียวมากกว่าเกี่ยวเบ็ดผ่านเหยื่อหลายครั้ง

(ค) ลดเวลาการปล่อยเครื่องมืออยู่ในน้ำและเก็บเครื่องมือในช่วงกลางวัน

(ง) หลีกเลี่ยงการใช้โปรแกรมการสื่อสารอย่างรวดเร็วในการจับและพื้นที่และการปิดฤดูกาล

เบ็ดและเหยื่อปลา

เบ็ดรูปตัว J (J hook) เบ็ดแบบญี่ปุ่น (Japanese tuna hook) เบ็ดรูปตัว C (Circle hook) เบ็ดทั้ง ๓ ชนิดนี้ มักใช้ในการทำประมงเบ็ดราว

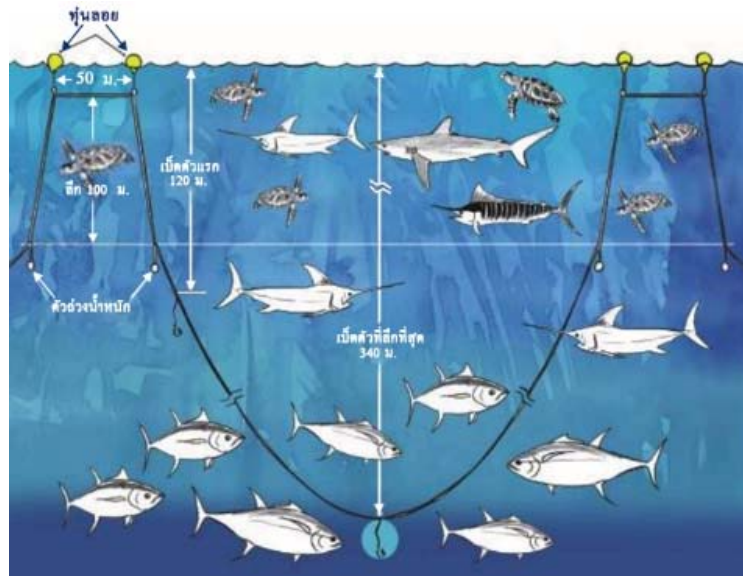
ชนิดของตะขอที่ใช้ในการทำประมงเบ็ดราว

ภาพแสดงตัวอย่างการติดเบ็ดและติดพันเครื่องมือประมงของเต่าทะเล

โดยปกติเต่าทะเลมักจะอยู่ในบริเวณความลึกของน้ำไม่เกิน ๔๐ เมตร เต่าหัวค้อนและเต่าหญ้าจะอยู่ที่ไม่เกิน ๑๐๐ เมตร ถึงแม้ว่าเต่ามะเฟืองจะสามารถดำน้ำได้ลึกถึง ๙๐๐ เมตรก็ตาม แต่ส่วนใหญ่ก็จะอาศัยอยู่ในช่วง ๒๐๐ เมตร

ผลของระดับความลึกของการวางเบ็ดต่ออัตราการจับสัตว์น้ำเป้าหมายในการทำประมงเบ็ดราว การทำประมงบางชนิดไม่สามารถติดตั้งเครื่องมือได้ลึกกว่า ๑๐๐ เมตร แต่การทำประมงบางประเภทก็สามารถติดตั้งให้อยู่ในระดับที่มากกว่า ๑๐๐ เมตรได้ โดยไม่มีผลกระทบต่ออัตราการจับสัตว์น้ำที่เป็นเป้าหมาย โดยการทำประมงเบ็ดราวก็สามารถติดตั้งเบ็ดไว้ในระดับความลึกที่มากกว่า ๑๐๐ เมตรได้ โดยเพิ่มความยาวของสายเบ็ดที่ต่อจากทุ่น เพื่อเพิ่มความลึกของเบ็ด โดยที่เต่าจะไม่มาติดเบ็ด

การกำหนดค่าเครื่องมือเบ็ดลีดวงน้ำหนักรวมที่มี ๒๐ ตะขอต่อช่วงและความลึก สำหรับสายตะขอสั้น ๑๒๐ เมตร ตัวอย่างของสัตว์น้ำเป้าหมายและที่ไม่ใช่เป้าหมาย ภาพแสดง: สูงกว่า ๑๐๐ เมตร รวมถึงเต่าทะเล ฉลาม และปลากระโทงแทงต่ำกว่า ๑๐๐ ม. รวมถึงปลาหูช้าง Big eye, broadbill swordfish ตะขอเหยื่อทั้งหมด อยู่ลึกกว่า ๑๐๐ เมตร (Beverly และ Robinson, ๒๐๐๔)

ตารางแสดงข้อดีและข้อเสียเครื่องมือเบ็ดราวที่วางลึกกว่า ๑๐๐ เมตร

วิธีการหลีกเลี่ยงการจับโดยบังเอิญ	ข้อดี	ข้อเสีย
การวางเบ็ดราวลึกกว่าบริเวณที่เต่าอยู่นั้นคือมากกว่า ๑๐๐ เมตร	มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเต่าทะเลน้อยมาก	อาจไม่เป็นการลดรายจ่ายเต่าที่ติดเบ็ดอาจจมน้ำก่อนที่จะกู้

สรุปวิธีการที่ใช้ในการลดการติดเต่าทะเลและเพิ่มโอกาสให้เต่าทะเลรอดจากการทำประมง

Measure to reduce sea turtle interactions or injury	Empirical evidence of turtle avoidance efficacy	Empirical evidence of economic viability	Evidence of practicality
Multiple fisheries			
Handling and release practices	Y	Y	Y
Time–area closures/marine protected areas (MPAs)	N	Y	Y
Fleet communication for real-time bycatch hotspot avoidance	Y	Y	Y
Limited entry	Y	Y	Y
Limit on effort	Y	Y	Y
Sea turtle interaction cap per fishery or per vessel	Y	Y	Y
Bycatch fees or other compensatory mitigation measures	N	N	N
Target species catch limit	Y	Y	Y
Reduction of derelict fishing gear and other marine debris	N	Y	Y
Changing gear type to one with a lower turtle bycatch to target catch ratio	Y	Y	Y
Gillnet fisheries			
Lower-profile (narrower), stiffer nets	Y	Y	Y
Deeper setting for surface gillnet fisheries	Y	N	Y
Use longer tie-downs or avoid their use in demersal gillnets	Y	Y	Y
Avoid exceeding a maximum threshold for mesh size	N	N	N
Pelagic longline fisheries			
Replacement of J and tuna hooks with wider circle hooks	Y	Y	Y
Use of fish instead of squid for bait	Y	Y	Y
Setting gear deeper	N	Y	Y
Use of dyed bait/camouflaged gear	N	N	Y
Reduced gear soak time, e.g. increasing number of sets per day	Y	N	Y
Avoidance of fishing in certain sea surface temperatures	Y	Y	Y
Use of intermittent flashing light sticks in place of traditional continuous flashing light sticks and not using luminous gear	Y	N	Y
Coastal trawl fisheries			
Turtle excluder devices for shrimp fisheries	Y	Y	Y
Purse seine fisheries			
Avoidance of encircling sea turtles	N	N	N
Modified designs for fish aggregating devices (FAD)	N	N	N
Demersal longline fisheries			
None			

คู่มือการช่วยชีวิตและปล่อยสัตว์น้ำกลุ่มปลากระเบนปีศาจ

ขั้นตอนการปล่อยตามคู่มือการช่วยชีวิตและปล่อยสัตว์น้ำกลุ่มปลากระเบนปีศาจ ดังนี้

๑) ห้ามใช้ฉมวกหรือตะขอ

๒) ห้ามยกสัตว์น้ำกลุ่มปลากระเบนปีศาจที่ช่องเปิดเหงือก (gill slit) หรือช่องหายใจ (spiracle)

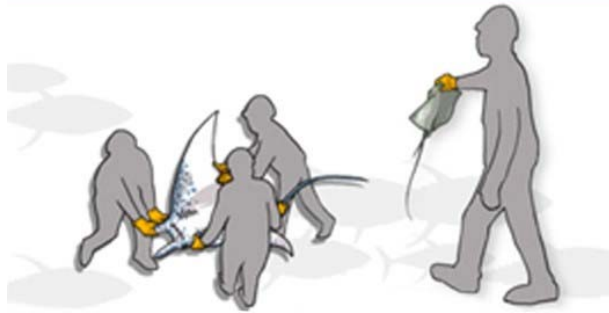
๓) ห้ามเจาะรูผ่านลำตัวของสัตว์น้ำกลุ่มปลากระเบนปีศาจ (เช่น สอดเชือกผ่านเพื่อยกสัตว์น้ำกลุ่มปลากระเบนปีศาจ)

๔) สัตว์น้ำกลุ่มปลากระเบนปีศาจให้ปล่อยลงทะเลทันทีที่ก่อนนำขึ้นเรือ หากไม่สามารถปล่อยได้อย่างปลอดภัยให้นำขึ้นบนเรือได้โดยมีวิธีการปล่อย ดังนี้

ก) ยกด้วยมือได้อย่างปลอดภัย โดยให้จับที่ด้านข้างของปีกทั้งสองข้างและจับให้ห่างออกจากตัวเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้โดนหาง

ข) ใช้ทางลาดจากคาน้ำที่เชื่อมต่อกับช่องเปิดด้านข้างของเรือหรือหากไม่มีทางลาดดังกล่าว ให้ใช้สลิงหรือตาข่ายผ้าใบที่สามารถใช้เครนยกได้

การปล่อยปลากระเบนขนาดเล็กและขนาดกลาง

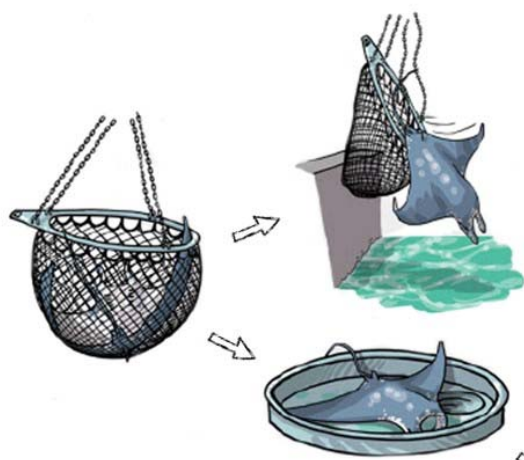

- ในกรณีปลากระเบนขนาดเล็กให้ใช้มือจับโดยใช้คน ๒ - ๓ คน
- จับปลากระเบนให้ห่างจากตัว และหลีกเลี่ยงเงี่ยงที่อยู่บนหาง
- ให้จับบริเวณปีกของปลากระเบน

เงี่ยงของปลากระเบนเป็นกระดูกสันหลังซึ่งอยู่บริเวณหาง ปลากระเบนใช้เงี่ยงเป็นอาวุธป้องกันตัวจากปลาฉลามและผู้อื่น ๆ เงี่ยงของปลากระเบนนั้นปกคลุมไปด้วยพิษเล็กน้อย เมื่อถูกร่างกายพืชจะแพร่กระจายเจ็บปวดแต่ไม่อันตรายมาก แนะนำให้หลีกเลี่ยงบริเวณส่วนหางและจับปลากระเบนบริเวณส่วนหัว

การปล่อยปลาระเบนขนาดใหญ่

ปล่อยปลาระเบนสู่ทะเลโดยใช้ตาข่ายหรือผ้าใบพลาสติกที่เครนสามารถยกได้ ซึ่งลูกเรือต้องเตรียมตาข่ายหรือผ้าใบพลาสติกบนดาดฟ้าเรือเพื่อเตรียมปล่อย

ข้อห้าม

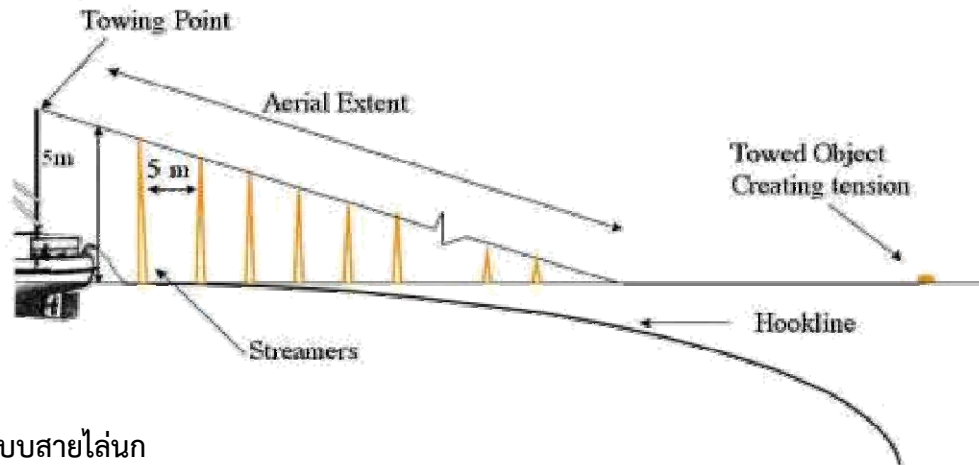
ห้ามใช้ลวดผูกมัดตัวปลาระเบนหรือสอดลวดเข้าไปในผิวหนังเพื่อลากหรือยกตัวปลาระเบนขึ้น

ตารางที่ ๑

มาตรการบรรเทาผลกระทบและลดการติดนกทะเลโดยบังเอิญ

มาตรการป้องกัน	วิธีการ	รายละเอียด
การทำประมงในเวลา กลางคืน โดยใช้ไฟดาดฟ้า น้อยที่สุด	-ไม่ทำประมงในระหว่าง เวลารุ่งเช้าถึงเวลาก่อนค่ำ -ให้มีแสงไฟดาดฟ้าน้อย ที่สุด	<ul style="list-style-type: none"> กำหนดเวลารุ่งเช้าและเวลาก่อนค่ำไว้ในตาราง Nautical Almanac สำหรับแต่ละละติจูด เวลาท้องถิ่น และวันที่ แสงไฟดาดฟ้าที่น้อยที่สุดนั้น ไม่ควรละเมิดมาตรฐานต่ำสุดที่กำหนดเพื่อความปลอดภัยและเพื่อการเดินเรือ
สายไล่นก (Bird-scaring lines หรือ Tori lines)	ต้องใช้สายไล่นกตลอด ระหว่างการวางเบ็ดราว เพื่อไม่ให้นกเข้าใกล้สาย เบ็ด	<p>สำหรับเรือ ที่มีขนาดความยาวเรือตั้งแต่ ๓๕ เมตรขึ้นไป</p> <ul style="list-style-type: none"> ใช้สายไล่นกอย่างน้อย ๑ สาย และหากทำได้ควรใช้ ๒ สาย หากนกมีปริมาณชุกชุม โดยสายไล่นกทั้งสองเส้น ต้องใช้พร้อมกันในแต่ละด้านของสายคร่าว สายไล่นกช่วงที่อยู่เหนือผิวน้ำต้องมีความยาวไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร ต้องใช้สายริ้ว (streamer) ที่มีความยาวถึงผิวน้ำในสภาพคลื่นลมสงบ สายริ้วให้ติดเป็นช่วงห่างกันไม่เกินช่วงละ ๕ เมตร <p>สำหรับเรือ ที่มีขนาดความยาวเรือต่ำกว่า ๓๕ เมตร</p> <ul style="list-style-type: none"> ใช้สายไล่นกอย่างน้อย ๑ เส้น สายไล่นกช่วงที่อยู่เหนือผิวน้ำต้องมีความยาวไม่น้อยกว่า ๗๕ เมตร ใช้สายริ้วแบบยาว และ/หรือสั้น (แต่ต้องมีความยาวมากกว่า ๑ เมตร) โดยติดเป็นช่วงๆ ดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> - แบบสั้น ให้ติดเป็นช่วงห่างกันไม่เกินช่วงละ ๒ เมตร - แบบยาว ให้ติดเป็นช่วงห่างกันไม่เกินช่วงละ ๕ เมตร <p>สำหรับ ๕๕ เมตรแรกของสายไล่นก</p>
การถ่วงสายเบ็ด (Line weighting)	ติดตัวถ่วงสายที่เบ็ด ก่อนการวางเบ็ด	ใช้ตุ้มถ่วงหนักขนาดไม่น้อยกว่า ๔๕ กรัม ติดในระยะ ๑ เมตร จากตัวเบ็ด หรือใช้ตุ้มถ่วงหนักขนาดไม่น้อยกว่า ๖๐ กรัม ติดในระยะ ๓.๕ เมตร จากตัวเบ็ด หรือใช้ตุ้มถ่วงหนักขนาดไม่น้อยกว่า ๘๘ กรัม ติดในระยะ ๔ เมตร จากตัวเบ็ด

ไดอะแกรมของสายไล่

การออกแบบสายไล่

- อุปกรณ์ดึงสายไล่ที่อยู่ในน้ำต้องมีความเหมาะสม เพื่อให้สายไล่ส่วนที่อยู่ในอากาศมีความตึงตัวที่ดี
- ส่วนของสายไล่ที่อยู่ในน้ำ ต้องมีน้ำหนักเบาซึ่งทำให้เกิดการเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ เพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้หนักเกิดความเคยชิน และต้องมีน้ำหนักเพียงพอที่จะหลีกเลี่ยงการสะบัดของสายไปตามลม
- สายไล่ต้องยึดติดกับเรือด้วยลูกหมุน เพื่อลดการพันกัน
- สายริ้ว (streamer) ควรทำจากวัสดุซึ่งเห็นได้ชัดเจนและเกิดการเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ และมีชีวิตชีวา เช่น สายเส้นเล็กแข็งแรง หุ้มด้วยหลอดยูรีเทนสีแดง โดยห้อยลงมาจากลูกหมุนสามทางที่ยึดอยู่กับสายไล่ เพื่อลดการพันกัน
 - แต่ละสายริ้ว ต้องประกอบด้วยสายไม่น้อยกว่า ๒ เส้น
 - แต่ละคู่ของเส้นริ้ว ควรจะเกี่ยวหรือปลดออกได้ใช้คลิป (clip)

การติดตั้งสายไล่

- สายไล่ควรห้อยลงมาจากเสาที่ติดอยู่กับเรือ และควรจะต้องให้สูงที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ เพื่อป้องกันเหยื่อที่ปล่อยจากทางท้ายเรือ และไม่เกิดการพันกับเครื่องมือประมงความสูงของเสาที่สูงขึ้นจะช่วยป้องกันเหยื่อได้ดีขึ้น เช่น ความสูงประมาณ ๗ เมตรเหนือระดับน้ำทะเล สามารถป้องกันเหยื่อได้ในระยะประมาณ ๑๐๐ เมตร
- ควรใช้สายไล่หลายเส้น เพื่อการป้องกันเหยื่อจากนกที่ดียิ่งขึ้น
- หากเรือใช้สายไล่เส้นเดียว ควรจะติดตั้งตามลมไปในตำแหน่งที่เหยื่อลงน้ำ ถ้าเบ็ดที่เกี่ยวข้องเหยื่อแล้ว ถูกปล่อยออกจากเรือนอกตัวเรือ สายริ้ว (streamer) ที่มีจุดยึดอยู่ที่เรือต้องอยู่ห่างหลายเมตรนอกตัวเรือซึ่งเป็นตำแหน่งของเหยื่อ
- หากเรือใช้สายไล่เส้นเดียวสองเส้น ควรจะมีการวางเบ็ดในพื้นที่ระหว่างสายไล่ทั้งสองเส้นนั้น
- ควรมีการสำรองสายไล่ไว้ในเรือ เพื่อทดแทนเส้นที่ขาดเสียหาย ซึ่งการขาดของสายไล่อาจส่งผลกระทบต่อความปลอดภัย และอาจการทำการประมงติดขัด เนื่องจากการพันกันของทุ่นเบ็ดราวหรือการพันกันระหว่างสายเบ็ดราวและสายริ้ว
- ในกรณีใช้เครื่องจักรในการเกี่ยวเหยื่อ (bait casting machine (BCM)) ต้องแน่ใจว่ามีการประสานการทำงานระหว่างสายไล่และเครื่องเกี่ยวเหยื่อ โดยสายเบ็ดได้ถูกปล่อยภายใต้การป้องกันสาย ในกรณีที่เครื่องเกี่ยวเหยื่อหลายเครื่องหรือเป็นเครื่องเกี่ยวเหยื่อที่สามารถปล่อยเบ็ดได้ทั้งจากทางกราบซ้ายและกราบขวาของเรือ (port and starboard) ควรต้องใช้สายไล่สองเส้น
- ในกรณีปล่อยเบ็ดด้วยมือ ต้องแน่ใจว่าเบ็ดที่เกี่ยวข้องเหยื่อแล้วกับส่วนของสายเบ็ดได้ถูกปล่อยภายใต้การป้องกันสาย เพื่อหลีกเลี่ยงคลื่นที่เกิดจากใบพัดซึ่งทำให้เหยื่อจมได้ช้าลง

ปริมาณการจับสัตว์น้ำที่ประเทศไทยได้รับตามข้อมติ IOTC ๒๐๒๑/๐๑ และ ๒๐๑๘/๐๕ ดังนี้

๑. ปลาหูฉลามครีบเหลืองรวมกันไม่เกินสองพันตันต่อปีปฏิทิน
๒. ปลากระโทงแทงลาย (Striped Marlin) รวมกันไม่เกินสามพันสองร้อยหกสิบตันต่อปีปฏิทิน
๓. ปลากระโทงแทงดำ (Black Marlin) รวมกันไม่เกินเก้าพันเก้าร้อยสามสิบสองตันต่อปีปฏิทิน
๔. ปลากระโทงแทงน้ำเงิน (Blue Marlin) รวมกันไม่เกินหนึ่งหมื่นหนึ่งพันเก้าร้อยสามสิบตันต่อปีปฏิทิน
๕. ปลากระโทงแทงร่ม (Indo-pacific Sailfish) รวมกันไม่เกินสองหมื่นห้าพันตันต่อปีปฏิทิน

**IOTC TRANSHIPMENT
DECLARATION**

Carrier Vessel	Fishing Vessel
Name of the Vessel and Radio Call Sign: Flag: Flag State license number: National Register Number, if available: IOTC Register Number, if available:	Name of the Vessel and Radio Call Sign: Flag: Flag State license number: National Register Number, if available: IOTC Register Number, if available:

	Day	Month	Hour	Year				
Departure								
Return								
Transshipment								
					from			
					to			
						Agent's name:	Master's name of LSTV:	Master's name of Carrier:
						Signature:	Signature:	Signature:

Indicate the weight in kilograms or the unit used (e.g. box, basket) and the landed weight in kilograms of this unit: _____ kilograms

LOCATION OF TRANSHIPMENT

Species	Port		Sea	Type of product									
				Whole	Gutted	Headed	Filletted						

If transshipment effected at sea, IOTC Observer Name and Signature: